

hạt giống
tâm hồn

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

Những Khoảnh lặng Cuộc Sống

Inspiration Stories

Càng trong tĩnh lặng,
chúng ta càng lắng nghe
được nhiều hơn...

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Lời giới thiệu

Cuộc sống luôn chứa đựng cả niềm vui và nỗi buồn, biết bao sự kiện, biến cố và cả những điều rất bình dị luôn diễn ra, có lúc làm chúng ta ngập tràn niềm vui và hy vọng, có lúc lại nặng trĩu lo âu, thất vọng...

Nhưng cho dù cuộc sống có diễn ra như thế nào đi nữa, thì bạn luôn nhận ra một điều:

"Đằng sau tất cả những gì đã và đang xảy ra đều ẩn chứa một ý nghĩa nào đó để chúng ta suy ngẫm, trải nghiệm và cảm nhận". Những giọt nước mắt đau chỉ là biểu hiện của sự khổ đau, mà đó cũng có thể là niềm hạnh phúc, mừng vui! Đôi khi, trong những phút giây khổ đau tuyệt vọng, chúng ta mới phát hiện ra được những điều tốt đẹp và quý giá cho cuộc sống của mình.

Tập sách này bao gồm những câu chuyện rất giản dị nhưng đầy ý nghĩa, súc tích, cảm động và sâu sắc. Mỗi câu chuyện là một thế giới riêng, đề cập đến những khía cạnh tâm tư của con người, sự trong sáng của tình yêu, sự nồng ấm chân thành của tình bạn, những nghĩa cử nhân ái, những bài học đầy tình người... "Mỗi chúng ta ít nhiều đều đã và đang trải nghiệm những khoảnh khắc ý nghĩa và giá trị của cuộc sống, nhưng có thể vì nhiều lý do khác nhau mà đôi khi chúng ta vô tình không nhận ra hoặc đã bỏ lỡ..."

Chúng ta hãy trân trọng, cảm nhận và lưu giữ những ký ức tươi đẹp của mình trong từng giây từng phút. Bởi vì, những khoảnh khắc ấy giúp chúng ta cảm nhận sâu sắc hơn, hạnh phúc hơn với những gì mình đang sống. Đồng thời, đây cũng chính là sức mạnh xoa dịu tâm hồn mỗi khi chúng ta gặp đau khổ, phiền muộn và nâng đỡ chúng ta vượt lên những phút yếu đuối, những suy nghĩ nhỏ nhen, tầm thường.

Chúng tôi hy vọng qua những câu chuyện bình dị và ý nghĩa này, các bạn sẽ khám phá và cảm nhận những khoảnh khắc thật đẹp của cuộc sống. Cuộc sống có nhiều cung bậc và cách nhìn khác nhau, đôi lúc chúng ta cần dành những khoảng lặng để nhìn lại, cùng chia sẻ,

suy ngẫm và nhận ra những điều mà trước đây có thể chúng ta chưa nhìn thấy hoặc vô tình bỏ qua.

- First News

Trái tim mang nhiều thương tích

Một buổi chiều trong công viên, có một chàng trai đang chăm chú vẽ một trái tim. Trên khung giấy trắng dần dần hiện ra một trái tim thật đẹp, thật hoàn hảo khiến mọi người đứng xem đều trầm trồ khen ngợi.

Bỗng một ông lão đi đến. Ông trầm tư ngắm nghía bức tranh của chàng trai một hồi lâu, rồi lặng lẽ mượn bút vẽ một hình thoạt nhìn rất lạ, nhìn thật kỹ mới nhận ra đó là hình một trái tim....

Chàng trai ngạc nhiên nhìn trái tim ông lão vừa vẽ, nó bị chấp vá chằng chịt, nhưng rõ ràng vẫn là một trái tim. Trên trái tim ấy, có chỗ như bị khuyết lõm, có chỗ như bị cắt đi và được ghép nối bởi những mảnh to nhỏ khác nhau.

Mọi người bắt đầu bàn tán và lắc đầu tỏ ý không hiểu ý nghĩa hình vẽ trái tim của ông lão. Chàng trai thắc mắc:

- Cú ới! Cháu không hiểu vì sao cú lại vẽ trái tim như vậy? Làm sao trái tim lại mang nhiều vết sẹo và ráp nối như thế?

Ông cú mỉm cười rồi nói:

- Đúng! Trái tim của ta có thể không hoàn hảo, nhưng nó là một trái tim thực sự. Đây chỉ là do trái tim này đã có thời gian sống và trải nghiệm nhiều hơn trái tim của cháu. Hãy nhìn những dấu vết này! Tuy có nhiều thương tích nhưng tôi luôn tự hào về nó. Cháu biết không, khi tôi trao một mảnh tim của tôi cho một người thân, cha mẹ, anh chị, bạn bè và cả những người mà tôi tình cờ gặp được... thì ngược lại, họ cũng trao cho tôi một mảnh tim của họ để lấp vào chỗ trống ấy. Những mảnh tim này không hoàn toàn giống nhau: phần trái tim mà cha mẹ trao cho tôi bao giờ cũng lớn hơn phần tôi trao lại; con gái tôi dành cho tôi phần trái tim trong trẻo nhất; bạn đời tôi tặng cho tôi phần trái tim đẹp nhất và chung thủy nhất... Những mảnh tim ấy đã ghép vào nhau và tạo thành những vết chấp vá của trái tim tôi. Chính điều này luôn nhắc tôi nhớ về những người tôi yêu dấu, những tình yêu mà tôi đã được chia sẻ trong đời...

Ông lão nói tiếp:

- Còn những vết lõm này là phần trái tim tôi trao đi mà chưa được nhận lại. Cậu biết đấy, tình yêu trao đi chẳng cần đến sự đền đáp. Dù những khoảng trống này nhiều lúc làm tôi đau đớn, nhưng cũng chính nhờ chúng mà tôi có động lực để khao khát được sống, và có niềm tin vào một ngày mai tốt đẹp hơn. Chàng trai ạ, nhờ những mảnh chấp vá này mà trái tim của tôi có sức sống mãnh liệt, trưởng thành và cảm nhận cuộc sống trọn vẹn, sâu sắc hơn đây.

Đám đông im lặng, còn chàng trai không giấu được nỗi xúc động đang dâng trào trong lòng. Anh tự hào cầm bút cắt đi một mảnh trong trái tim hoàn hảo của mình và đắp vào một phần khuyết của trái tim ông lão. Đáp lại, ông lão cũng tặng anh một mảnh trái tim ông.

Giờ đây, trái tim của chàng trai đã có một vết sẹo. Tuy không còn hoàn hảo nữa, nhưng chàng trai cảm thấy trái tim mình đầy sức sống hơn bao giờ hết. Anh nhận ra sức mạnh và vẻ đẹp của trái tim không phải ở chỗ nó được giữ kỹ để không có một vết tích, tổn thương nào của cuộc đời - mà trái lại, càng hòa nhập và biết chia sẻ, dám yêu, dám sống và sẵn sàng cho đi, trái tim của con người càng trở nên nhạy cảm, sâu sắc và đập mạnh mẽ hơn.

- Hồng Tâm

The Real Heart

Đôi lúc trái tim cũng cần phải biết buồn đau, biết khóc để cảm nhận được giá trị của sự yêu thương; và biết cho đi để cảm nhận niềm vui, hạnh phúc của sự chia sẻ.

Tiếng sấm và nỗi sợ

“Tình yêu sẽ giúp ta vượt qua nỗi sợ hãi để sống với những gì ta thực sự yêu quý và có ý nghĩa với cuộc đời chúng ta.”

- Khuyết danh

Max - cậu con trai 4 tuổi của chị tôi - rất sợ sấm chớp. Mỗi khi ánh chớp lóe lên và tiếng sấm bắt đầu ầm ầm giữa bầu trời là cậu bé hoảng hốt chạy đến nép sát vào người mẹ. Lần nọ, lúc tôi đến thăm gia đình chị tôi thì trời sắp mưa. Chớp vạch một đường dài như chia đôi bầu trời, tiếp theo tiếng sấm nổ lớn, Max vội chạy đến bên mẹ sợ hãi la to:

- Mẹ ơi mẹ! Con sợ... con sợ 'nó' lắm!

Nhìn Max như vậy, tôi nhớ lúc còn nhỏ, mẹ thường dỗ dành tôi rằng, tiếng sấm là âm thanh mà các thiên thần tạo ra mỗi khi chơi bóng với nhau. Tuy nhiên, lúc tôi nói với Max điều này, cậu bé vẫn không hết sợ sấm chớp. Thế là tôi đề nghị hai dì cháu cùng ngồi vẽ tranh với nhau, hy vọng khi vẽ ra được những điều làm mình sợ hãi, Max sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi đề nghị:

- Max, con vẽ sấm chớp cùng dì nhé?

- Con sợ sấm chớp lắm! - Max lập tức trả lời.

- Dì biết con rất sợ 'nó'. Nhưng không sao cả, chúng ta chỉ vẽ 'nó' ra trên giấy thôi mà.

Max nhìn tôi nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý vẽ. Cậu bé hỏi tôi:

- Nhưng con không biết vẽ sấm chớp!

- Để dì vẽ trước cho con. Con nhìn dì vẽ kỹ nhé.

Tôi vẽ hai đường zích zắc chạm vào nhau ở hai đầu, còn phần giữa phình to ra như sắp nổ tung trên bầu trời, rồi hỏi Max:

- Con thấy có giống không?

Max gật đầu nhẹ nhẹ.

- Giờ đến lượt con vẽ nhé! - Tôi nhẹ nhàng bảo.

Cầm cây bút chì trong tay, Max ngần ngại vẽ một tia chớp bé xíu.

- Giỏi lắm, Max! Bây giờ con vẽ tia chớp to thêm một chút nữa để cho dễ tô màu - Tôi động viên.

Max còn vẽ nhiều lần nữa và mỗi lần vẽ, tia chớp của cậu bé lại to hơn cái trước, còn tôi luôn động viên cháu làm quen dần với hình ảnh khủng khiếp ấy. Cuối cùng, Max đã vẽ được một tia chớp rất to. Cậu bé reo lên:

- Dì ơi, cháu đã vẽ được con quái vật của bầu trời rồi này!

Khi Max cầm cây bút chì màu vàng để tô màu cho bức tranh, tôi thấy tay cậu bé run run. Có lẽ Max vẫn chưa quên được nỗi sợ hãi ám ảnh trong tâm trí mình. Tôi hỏi:

- Con cảm thấy sợ ở đâu hả Max?

- Ở ngay đây này! - Max đặt bàn tay nhỏ xíu lên ngực mình.

Tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay của mình lên trên bàn tay của Max rồi hỏi cậu bé:

- Con đã thấy đỡ chưa?

- Một chút rồi dì ạ! - Max nói, tay vẫn cầm bút không ngừng tô màu lên bức tranh.

- Dì biết mà. Chỉ cần con không nghĩ đến nó, thì không có gì đáng sợ cả!

Max ngược mắt nhìn ra ngoài trời. Tiếng sấm vẫn âm âm như đe dọa cậu bé, chợt Max hỏi tôi:

- Thế dì có sợ sấm không?

- Có chứ! Dì cũng sợ sấm vô cùng! - Tôi nói như vậy vì nghĩ rằng

Max đang cố tìm một người bạn để chia sẻ nỗi sợ hãi ấy.

Nhưng không, cậu bé vội bỏ cây bút chì màu xuống và chạy đến bên tôi, dang hai tay bé nhỏ của mình ôm choàng lấy tôi vỗ về:

- Không sao đâu dì ạ! Có cháu đây, cháu sẽ che chở cho dì. Dì không phải sợ gì hết!

Cử chỉ của cậu bé bốn tuổi làm tôi thật xúc động. Và cũng từ ngày Max biết che chở cho tôi khỏi sợ sấm chớp, cậu bé không còn sợ hãi chạy đi tìm chỗ nấp nữa. Tôi biết, chính sức mạnh của tình thương đã giúp cháu tôi vượt qua được nỗi sợ hãi của chính mình.

- Hoa Phượng

Theo Monster of The Sky

Niềm tin ông cho tôi

“Người giàu có nhất là người biết cảm nhận được niềm vui từ những điều bình dị nhất.”

- Henry David Thoreau

Tôi còn nhớ như in vào một buổi chiều muộn, ông và tôi đang ngồi trên những bậc thang gỗ trước cửa nhà ngắm nhìn mặt trời lặn xuống khuất sau trạm xăng Texaco, ở phía bên kia con đường có nhiều xe cộ qua lại. Đó là con đường mà tôi không bao giờ được phép băng qua nếu không có người lớn, hoặc anh chị đi cùng. Ông và tôi ngồi trên bậc thang cao nhất, hai chân ông thả dài xuống quá hai bậc thang; còn tôi ngồi đung đưa, cố chạm chân xuống bậc thang ngay bên dưới nhưng không được.

Từng đám khói bay ra từ chiếc tàu thuốc của ông và thỉnh thoảng có vài vòng khói trắng hình chữ O khiến tôi thích thú. Tôi thường lấy tay khuấy vào trong những vòng tròn ấy, lúc đó ông bật cười khanh khách.

Tôi là đứa thứ tư trong số sáu anh chị em. Hôm đó, hai em tôi đang ngủ trong nhà, còn ba anh chị khác đi chơi ở công viên, nơi tôi chưa được phép tự đi chơi một mình. Thỉnh thoảng, ông phải trông chừng chúng tôi khi cha mẹ tôi đi làm việc.

- Cháu có khát nước không? - Ông bất ngờ hỏi tôi nhưng vẫn không lấy cái tàu thuốc ra khỏi miệng.

- Dạ có! - Tôi đáp lại.

- Cháu có muốn chạy qua trạm xăng bên kia đường mua một chai Coca không?

Tôi có nghe lắm không nhỉ? Với mức thu nhập khiêm tốn của gia đình tôi, Coca không nằm trong khoản chi tiêu hàng ngày của chúng tôi được. Từ trước đến giờ, tôi chỉ nhăm nháp vài ngụm chứ chưa bao giờ uống nguyên một chai cho thỏa thích cả.

- Dạ muốn! - Tôi lí nhí đáp và thầm nghĩ rằng chắc ông sẽ đi cùng với tôi qua con đường đó.

Ông cúi chân ra, thò bàn tay to bè vào túi quần và lôi ra được mấy đồng bạc lẻ mà ông thường để dành. Ông đưa cho tôi một đồng năm mươi xu và đứng dậy bế tôi xuống đất, rồi nói:

- Ông phải ở lại đây trông chừng các em con. Khi nào thấy an toàn, ông sẽ ra hiệu để con băng qua đường. Con đi đến cái máy bán Coca, bỏ đồng xu vào trong đó rồi lấy chai Coca của con. Khi quay về, con phải đợi cho tới khi nào ông ra hiệu mới được băng qua đường, con nhớ không?

Tôi tôi đập thành thịch, hai tay đang rịn mồ hôi nhưng vẫn nắm chặt đồng xu. Ông dắt tôi đến lề đường rồi quan sát dòng xe qua lại. Một lát sau, khi thấy đã an toàn, ông bảo tôi có thể băng qua đường được rồi. Tôi mạnh dạn chạy vụt qua. Con đường quen thuộc với tôi hàng ngày, nhưng hôm nay tôi cảm thấy nó rất rộng. Qua bên đường, tôi quay lại, ông vẫn còn đứng đấy, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi đi thẳng tới chiếc máy tự động bán Coca to đùng. Tôi biết rõ phải nhét đồng xu vào vị trí nào vì tôi đã nhìn thấy một lần khi bố tôi đến mua nước ngọt. Tôi ngoái lại nhìn vẫn thấy ông đang quan sát tôi.

Sau cùng thì cái máy tham lam cũng đã nuốt chửng đồng xu của tôi và đẩy chai nước ngọt lăn xuống khe hở phía trước bụng của nó. Tôi nhón chân lên mở cánh cửa nặng trĩu để lấy chai nước. Tôi không bao giờ quên cảm giác mát lạnh của chai Coca khi bàn tay tôi nắm vào. Tôi loay hoay đặt cổ chai bên dưới đồ mở nắp đóng dính trên tường. Cuối cùng, nắp chai cũng bật ra, tôi nuốt nước bọt khi thấy Coca sủi bọt lên thật hấp dẫn. Cầm chai Coca trong tay, tôi tự hào bước trở ra đường trong ánh chiều chạng vạng. Ông kiên nhẫn đứng đợi và mỉm cười nhìn tôi.

- Cháu đứng yên đó! - Ông la lên.

Một chiếc xe phóng nhanh qua trước mặt tôi.

- Giờ thì cháu chạy nhanh qua đây với ông! Tôi ngoan ngoãn làm

theo lời ông. Chai nước ngọt mát lạnh vẫn nằm gọn trong tay tôi và tôi cảm thấy rất tự hào về việc làm của mình hôm đó!

Ông và tôi lại ngồi xuống những bậc thang cửa và ngắm mặt trời lặn khuất đằng sau trạm xăng Texaco cũ nằm phía bên kia con đường tấp nập - con đường mà tôi đã được phép băng qua một mình. Ông thả chân xuống hai bậc thang; còn tôi thì vẫn ngồi đung đưa, nhưng lần này chân tôi hình như đã chạm tới bậc thang bên dưới. Tôi chắc là vậy.

- Thái Hiền

Theo A Coke and A Smile

Cuộc sống là một chuỗi những bài học quý giá mà chỉ khi thật sự trải nghiệm, bạn mới hiểu hết ý nghĩa của nó.

- Ralph Waldo Emerson -

Mùa đông ấm áp

Bà Laurence thường hỏi tôi mỗi khi tôi đến thăm bà:

- Cháu nghĩ bà có bị lạnh lắm không?

- Cháu nghĩ bà hay nhắc đến ông Giôn thôi ạ! - Tôi trả lời.

Anh tôi thường đến giúp bà làm những việc vặt trong nhà như bô củi, đốt lò sưởi, sửa cánh cửa hư hay đi mua vài thứ tạp phẩm cho bà. Tôi theo anh đến chơi và thỉnh thoảng cũng giúp bà rửa chén đĩa và mang quần áo bẩn đến hiệu giặt. Bà trả cho chúng tôi năm đôla mỗi tuần. Mỗi lần chúng tôi đến làm việc, mẹ tôi đều gửi biếu bà một ít thức ăn. Khi giúp bà dọn thức ăn ra đĩa, bà thường bảo tôi:

- Nhớ để một đĩa cho Giôn nghe cháu. Có thể ông ấy sẽ về nhà ngày hôm nay đây! - Bà Laurence dặn tôi nhưng tôi chưa kịp làm thì bà đã chia thức ăn của mình vào một đĩa khác để dành cho ông Giôn. Đây là chuyện hàng ngày và đã kéo dài suốt bảy mươi hai năm qua. Đó cũng là thời gian bà Laurence chờ đợi Giôn - người chồng hứa hôn của bà - trở về sau hai cuộc chiến tranh thế giới. Bà thường kể cho tôi nghe câu chuyện về ông Giôn:

- Mái tóc của Giôn giống màu lá sồi vào tháng mười cháu ạ! Không ai có màu tóc đẹp như thế cả. Giôn là một chàng trai đáng mến, rất chu đáo với bà. - Bà Laurence mỉm cười làm những nếp nhăn trên mặt bà hằn sâu thêm - Lúc Giôn ra trận, bà chỉ mới mười bảy tuổi. Ông ấy hứa yêu bà mãi mãi và sẽ trở về cưới bà. Nghe bà kể lại, tôi hình dung ra hình ảnh cô gái Laurence mười bảy tuổi ngày xưa có mái tóc xoăn, dài và vàng óng. Đôi lúc bà bật cười, ánh mắt bà chợt vụt sáng, tôi nghĩ đó hẳn là ánh mắt khi bà còn ở bên Giôn. Trong trí tưởng tượng của tôi, bà và ông Giôn là một cặp tình nhân rất xứng đôi.

Tất cả mọi người đều biết ông Giôn đã hy sinh trên chiến trường, nhưng bà Laurence thì nhất định không tin điều đó. Cuối cùng, mọi người cảm thấy tốt nhất là để bà tin rằng ngày nào đó ông ấy sẽ trở về với bà.

Bà Laurence không lấy chồng và cũng không có con nuôi. Những người thường lui tới với bà chỉ có hai anh em tôi, thỉnh thoảng có mẹ tôi và cô y tá đến khám sức khỏe cho bà.

Ngay cả vào mùa hè, chiều nào anh tôi cũng phải nhóm lò sưởi cho bà trước khi ra về.

- Buồn cười thật - Bà Laurence nói - Thời tiết bây giờ thật khác hồi trước. Khi bà còn trẻ, mùa đông thật ấm áp. Bà và Giôn thường đi bộ trong rừng, bà mang đôi găng tay của Giôn. Thỉnh thoảng, Giôn nhảy lên cao với lấy một cành cây khiến tuyết rơi xuống trên đầu cả hai người, nhưng bà không hề cảm thấy lạnh. Bà chưa bao giờ thấy lạnh khi ở cạnh Giôn. Từ khi Giôn ra đi thì hình như thời tiết thay đổi, bà không còn cảm nhận sự ấm áp của mùa đông nữa.

Tôi biết đôi với bà, hai cuộc thế chiến không chỉ là sự kiện đáng ghi vào lịch sử, mà nó đã ghi dấu nặng nề lên cuộc đời bà, cướp đi người thương yêu nhất của bà. Nỗi đau, sự mất mát và sự cô đơn của bà vẫn còn mới như thể cuộc chiến vừa mới kết thúc ngày hôm qua.

Tôi thương tiếc những người lính đã ngã xuống; tôi cũng yêu quý những người lính trở về nhà với những vết thương trên cơ thể hoặc ở trong tâm hồn. Nhưng trên hết, tôi thương bà Laurence và những người quả phụ khác đang mòn mỏi trông chờ người yêu, người chồng trở về.

Không mấy ai nhắc đến những người phụ nữ này, và họ cũng không có một ngày để tôn vinh hay được tặng một tấm huân chương cao quý nào cả. Nhưng họ thật dũng cảm khi gánh chịu một nỗi đau tinh thần quá lớn như vậy.

Một hôm, tôi đến thăm bà Laurence và nghe bà kể lại câu chuyện về ông Giôn. Bỗng nhiên, bà hỏi tôi:

- Cháu giúp bà một việc được không? - Bà nói và đặt bàn tay lên vai tôi - Cháu có thể nhớ đến Giôn của bà được không? Cần phải có ai đó nhớ tới ông ấy chứ! - Giọng bà run run.

- Cháu sẽ nhớ ông Giôn có mái tóc màu lá sồi tháng mười - Tôi nói - Hai ông bà đã gặp nhau khi mới mười bảy tuổi. Hai người

thường đi dạo trong rừng, ông rung những cành cây và tuyết rơi xuống người bà, và cả hai hứa sẽ yêu nhau mãi mãi.

- Phải, phải - Bà thở dài và mỉm cười buồn bã - Cháu nhớ kỹ lắm! Giờ thì bà yên tâm vì đã có một người luôn nhớ đến Giôn của bà. Bà cảm ơn cháu.

- Trân Tâm

Theo Chicken Soup for The Soul

Điều kỳ diệu của tình yêu

Tôi chưa kịp vui mừng khi biết mình đang mang thai đứa con đầu lòng, thì nhận được tin căn bệnh ung thư của mẹ đã chuyển sang giai đoạn cuối.

Hơn mười năm qua, mẹ đã cố gắng chống chọi với căn bệnh này bằng tất cả sức lực và ý chí của mình. Tưởng như căn bệnh đã bị khuất phục trước sức mạnh kiên cường của mẹ, nhưng nó vẫn tiềm ẩn trong cơ thể chờ đợi cơ hội bùng phát. Và bây giờ, đúng vào thời khắc vui sướng, mãn nguyện nhất của vợ chồng tôi, căn bệnh của mẹ tôi đột ngột trở nặng. Và mẹ tôi phải vào nằm viện với một hy vọng rất mong manh, trong khi mầm sống trong người tôi lớn dần qua từng ngày.

Tôi muốn sẻ chia với mẹ về niềm vui mỗi khi đứa con trong bụng quẫy đạp; muốn hỏi mẹ về những thay đổi của cơ thể khi mang thai; muốn được mẹ chăm sóc, chỉ bảo những điều cần thiết khi sinh con; và nghe mẹ kể về những kỷ niệm khi sinh tôi... Nhưng tất cả những điều tưởng như rất đời thường đó đều không thể thực hiện được vào lúc này.

Điều duy nhất tôi có thể làm là cầm tay mẹ và cầu nguyện cho mẹ được sống đến ngày con tôi chào đời. Tôi muốn mẹ mỉm cười hạnh phúc khi nhìn thấy đứa cháu ngoại đầu tiên. Mỗi khi bên mẹ, tôi đều kể mẹ nghe về những thay đổi từng ngày của mầm sống trong tôi. Dù mẹ không thể trả lời, nhưng tôi biết mẹ vẫn đang nghe và cảm nhận được những gì tôi nói.

Ngày qua ngày, như hiểu được tình cảm và niềm khát khao của tôi, sức khỏe của mẹ dần dần hồi phục. Đầu tiên, mẹ cử động tay chân, sau đó mẹ ngồi dậy và trò chuyện với tôi. Mẹ còn bảo rằng sẽ chờ cho đến khi được bồng đứa cháu ngoại của mình.

Cuối cùng, con trai tôi đã chào đời khỏe mạnh trong những giọt nước mắt hạnh phúc của mẹ tôi. Không có gì diễn tả hết được niềm vui của tôi vào lúc đó! Tôi thầm cảm ơn cuộc đời đã dành cho mẹ con tôi niềm hạnh phúc nho nhỏ nhưng trọn vẹn. Hai tuần sau, mẹ

tôi ra đi mãi mãi, nhưng tôi biết được tâm hồn của mẹ rất thanh thản, bình yên.

Giờ đây, mỗi khi nhìn gương mặt bé bỏng, ngây thơ của con trai, tôi lại nhớ đến tình yêu thương vô bờ của mẹ. Tình yêu đó giúp tôi vượt qua mọi nỗi đau khổ, mệt mỏi trong cuộc sống. Những nụ cười rạng rỡ hay những giọt nước mắt đón đau rồi sẽ qua, chỉ có tình yêu là mãi trường tồn.

- Đặng Hòa

Theo *Love Can Last Forever*

Làm mẹ có vui không?

Vào một buổi tối, không biết nguyên nhân nào khiến Rachel - con gái của tôi - quan sát tôi rất kỹ. Từ lúc đi học về, Rachel bắt đầu nhìn tôi chuẩn bị bữa ăn nhẹ cho nó và anh trai nó, rồi nấu bữa ăn tối, rửa chén bát và lau sàn nhà. Sau đó, tôi còn hướng dẫn Rachel làm bài tập rồi mới quay sang công việc giặt giũ thường ngày.

Khi chồng tôi đi làm về, Rachel thấy bố nó đuổi người trên ghế dựa, thông thả đọc báo, xem ti vi, ăn tối, chơi ô chữ hoặc ra sân sau chơi bóng chày với anh trai của nó.

Rachel tiến đến gần tôi khi tôi đang lấy quần áo ra khỏi máy sấy và hỏi:

- Mẹ ơi, làm mẹ có khó không?

- Không, con yêu! - Tôi trả lời với vẻ mệt nhọc và ôm chồng khăn, ra trái giường còn hơi nóng đi vào phòng ngủ. Vừa đi, tôi vừa nói tiếp một cách máy móc với đứa con gái nhỏ vẫn đang quán theo chân mình. - Mẹ rất hạnh phúc khi được làm mẹ.

- Thật không mẹ? - Con bé ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế, con yêu! - Tôi gom tiếp đồng quần áo bẩn đi giặt.

- Nhưng sao hôm nay con lại hỏi mẹ như vậy? - Tôi chợt thắc mắc về thái độ kỳ lạ của Rachel.

- Vì con thấy dường như có điều gì không công bằng giữa công việc của bố và mẹ. Làm mẹ thì phải làm tất cả những việc nặng nhọc ở nhà, còn làm bố thì chỉ toàn vui chơi thôi.

- Không phải vậy đâu con! Mẹ đang làm công việc nội trợ, còn bố con đi làm ở công ty cả ngày rồi. Khi về nhà, bố cần được nghỉ ngơi và vui chơi với các con chứ. - Tôi vội giải thích.

- Vậy khi nào đến lượt mẹ vui chơi? - Rachel hỏi tiếp.

Tôi chợt ngẩn người vì câu hỏi của Rachel. "Ừ! Khi nào thì tôi vui chơi nhỉ?" Tôi đang suy nghĩ thì đứa con trai lớn gọi Rachel cùng ra sân chơi bóng chày.

Tôi nhận ra rằng, Rachel đã không tìm thấy được hình ảnh một người mẹ hài lòng khi làm công việc nội trợ, và hạnh phúc khi chăm sóc các thành viên trong gia đình. Những gì con bé thấy là một người mẹ trong nhà bếp bận rộn thiếu kiên nhẫn, chỉ biết cau có chùi rửa những chén, bát, xoong, chảo và giặt áo quần hơn là vui vẻ ra sân chơi cùng với ba bố con.

Đó không phải là hình ảnh một người làm mẹ hạnh phúc mà con bé từng nghĩ. Một người mẹ biết hài lòng với công việc nhà và có thời gian vui chơi với con cái, hoặc biết hòa mình vào không khí vui vẻ của gia đình. Đó cũng chính là "một người hạnh phúc khi được làm mẹ".

Lúc đó, tôi quyết định đẩy đồng quần áo sang một bên, rồi bước ra sân tham gia trận bóng chày cùng ba bố con với một nụ cười rạng rỡ. Cả ba bố con nhìn tôi ngạc nhiên và đầy thán phục khi thấy tôi khởi đầu bằng một cú bạt bóng tuyệt vời.

Bích Vân

Theo Is It Fun Being a Mommy

Mỗi người đều có thể trở nên vĩ đại... Chỉ cần trái tim bạn chan chứa lòng khoan dung, và tâm hồn tràn ngập tình yêu thương."

- Martin Luther King -

Vết chàm trên khuôn mặt

Kelly Johnson là một cô bé xinh đẹp, ngoại trừ có một vết chàm rất to bên má phải của em. Cha mẹ cô bé rất đau lòng và lo lắng cho tương lai của Kelly, vì vậy họ cố gắng để cô bé có một cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác. Tính tình của Kelly dễ thương, vui vẻ và hòa nhã với mọi người, thậm chí cô bé rất tự tin làm quen với các bạn mới. Tuy nhiên, mọi chuyện thay đổi khi Kelly lên trung học.

Bước vào tuổi dậy thì, những mặc cảm về hình dáng bên ngoài bắt đầu xuất hiện trong tâm trí Kelly. Những cậu con trai chỉ xem cô là một người bạn đơn thuần, nhưng để kết đôi đi chơi, đi khiêu vũ thì họ đều lẩn tránh Kelly. Kelly không còn vui vẻ hồn nhiên như trước khi nhận ra thái độ e dè, thận trọng của các bạn trai trong những lần tiếp xúc với cô. Nghe bạn bè bàn tán chuyện hẹn hò trai gái, Kelly cảm thấy tủi thân.

Thời gian trôi qua, Kelly quyết tâm cố gắng học thật giỏi. Cô tham gia các hoạt động từ thiện ở bệnh viện, nhà thờ và được nhiều người yêu mến. Nhưng tính tình của cô ngày càng trầm lặng như để che giấu một nỗi buồn sâu thẳm trong tâm hồn mình.

Kelly tốt nghiệp đại học và chuyển đến sống ở thành phố New York. Cô có một công việc ổn định và ở chung căn hộ với một người bạn tên là Sue. Sue là người sôi nổi, nhiệt tình và có rất nhiều bạn bè. Mỗi lần bạn của Sue đến, Kelly chỉ biết lẩn tránh trong phòng ngủ. Ẩn sâu trong thái độ bình thản của mình, cô cảm thấy nhói lòng trước niềm vui của cô bạn Sue.

Kelly không đủ tự tin để hẹn hò với một ai. Cô cho rằng, bất cứ người con trai nào khi chọn bạn gái đều chú ý đến hình thức của cô gái ấy. Vì vậy, cô luôn cảm thấy đau khổ và mặc cảm khi gặp gỡ các chàng trai. Mỗi khi nghĩ đến điều đó là cô lại cảm thấy buồn tủi, bất lực... Và cứ thế, nỗi cô đơn ngày càng xâm chiếm trái tim cô.

Một tối nọ, Sue chạy vội vào nhà và cầu cứu Kelly:

- Trời đất ơi, mình về trễ quá rồi! Mình có hẹn với một anh chàng trong mười phút nữa, nhưng mình còn phải tắm rửa, trang điểm, chọn quần áo... Mình không thể chuẩn bị kịp trong mười phút. Kelly ơi, nếu chuông cửa reo, cậu hãy ra trả lời giúp mình nhé.

Nói xong, Sue phóng vào phòng tắm mà không để Kelly kịp phản ứng. Kelly nói lớn:

- Nhưng cậu biết mình không thích gặp người lạ mà Sue!

Sue gào lên:

- Kelly ơi, cậu làm ơn giúp mình chuyện này đi!

Kelly âm ức:

- Mình biết nói gì với anh chàng đó đây. Mình có gặp anh ta lần nào đâu?

- Mình cũng chưa biết mặt, chỉ mới được giới thiệu thôi!

Ngay sau đó, chuông cửa reng. Kelly rầu rĩ nói:

- Chắc là cậu sẽ vui khi biết anh ta đến đúng giờ đây.

- Thôi mà - Sue nài nỉ - Kelly giúp mình đi! Nói chuyện với anh ta một chút, được không?

Kelly miễn cưỡng ra mở cửa trong ý nghĩ chua chát: "Ừ, để rồi anh chàng sẽ sợ chết khiếp khi thấy mặt mình cho mà xem! Chắc anh ta sẽ rất thất vọng khi tưởng mình là Sue đây...". Khi cánh cửa mở ra, cô buột miệng nói ngay vì sợ chàng trai hiểu nhầm:

- Chào anh, tôi không phải là Sue, tôi là Kelly - bạn cùng phòng với Sue. Cô ấy về nhà hơi trễ, nên nhờ tôi xin lỗi. Tôi lấy thứ gì để anh uống được không?

Hai mươi phút sau, Sue bước ra:

- Chào anh Keith, xin lỗi vì đã để anh chờ.

Kelly nhận thấy gương mặt anh ta sáng lên khi nhìn Sue. Cô cảm

thấy thật đau lòng nhưng vẫn lịch sự đứng dậy nói:

- Thôi, anh gặp Sue rồi đó. Tôi xin phép đi vì có việc bận. Chúc hai người vui vẻ. Keith nói với Kelly:

- Được nói chuyện với cô, tôi rất vui! Cô trả lời:

- Tôi cũng vậy.

Tối hôm sau, Keith gọi điện thoại đến lúc Sue đi làm chưa về. Nhận ra tiếng của Keith, Kelly nghĩ thầm: "Chắc buổi đi chơi thú vị lắm nên chàng sốt sắng gọi điện đến đây!". Kelly nói:

- Chào anh, tôi xin lỗi nhưng Sue chưa về nhà.

- Không sao đâu, tôi gọi đến không phải để gặp Sue. Tôi... - Giọng anh ấp úng trong ống nghe. Kelly hỏi:

- Xin lỗi anh cần gì? - Tôi gọi để nói chuyện với cô, Kelly à - Giọng nói của Keith nghe thật đặc biệt.

- Tôi à? Tôi không hiểu... À! Anh muốn hỏi tôi về Sue phải không?

- Không đâu Kelly. Tôi không muốn nói chuyện với cô về Sue. Tôi muốn nói chuyện với cô về Kelly.

Kelly cảm thấy bối rối:

- Tôi ... tôi không hiểu.

- Kelly à! Tôi chỉ mới gặp Sue lần đầu tiên thôi và tôi cũng được quen biết Kelly tương tự như vậy. Bây giờ, tôi nghĩ tôi đã gặp được người cần gặp rồi.

Kelly cảm thấy tim mình đập mạnh và im lặng vì sợ mình đang nghe nhầm. Nhưng giọng của Keith vẫn tha thiết vang lên:

- Kelly à! Cô chính là người mà tôi muốn làm quen và kết bạn, chứ không phải người nào khác.

Kelly lắp bắp:

- Anh... anh... không nhìn thấy vết chàm trên mặt tôi sao?

Tiếng Keith dịu dàng: - Anh có thấy, và anh cũng nhìn thấy tình dịu dàng, khoan dung trong tâm hồn em. Tất cả những vẻ đẹp đó quan trọng hơn nhiều so với vết chàm trên khuôn mặt. Anh hy vọng có nhiều cơ hội gặp gỡ em để chứng minh những điều anh nói là sự thật.

... Kể từ buổi nói chuyện đó, tình yêu của Keith đã thực sự xóa tan nỗi mặc cảm, tự ti của Kelly và đem lại niềm vui, sự yêu đời lạc quan trong cuộc sống của cô. Họ đã yêu nhau và sống bên nhau hạnh phúc.

Giờ đây bằng những phương pháp y học hiện đại, vết chàm trên gương mặt của Kelly đã được tẩy xóa, nhưng cô vẫn luôn nhớ đến tình cảm yêu thương chân thành của Keith lúc hai người mới gặp nhau. Cô cảm ơn vết chàm vì nhờ nó mà cô biết được người con trai nào yêu mến cô thật lòng, rằng không phải vẻ đẹp hình thức mà chính là vẻ đẹp trong tâm hồn cô đã thu hút anh ngay buổi đầu gặp mặt. Đó chính là sự rung động chân thành và sự bền vững của tình yêu mà cô hằng mong đợi.

Nhã Khanh

Theo *Small Miracles for Love*

Ngày hôm nay đẹp nhất!

Sáng hôm nay, khi vừa thức dậy, bất chợt tôi nhận ra, hôm nay là ngày đẹp nhất trong đời!

Đã nhiều lần, tôi tự hỏi, mình cần phải làm gì để ngày hôm nay trở nên có ý nghĩa hơn? Nghĩ vậy, tôi cố gắng làm việc với niềm say mê và nỗ lực hết mình.

Tôi đã sống, đã cố gắng để vươn tới mục đích. Và mỗi ngày trôi qua, tôi càng tiến gần đến mục đích của mình hơn. Tất cả những điều này khiến tôi trở nên mạnh mẽ và phấn chấn!

Tôi đón nhận ngày hôm nay với trái tim ngập tràn hạnh phúc. Tạo Hóa đã ban tặng cho tôi thiên nhiên tràn đầy sức sống: sự tươi mát của làn sương sớm; ánh nắng tươi đẹp của mặt trời; những đám mây trắng bồng bênh; bao khóm hoa rực rỡ xinh tươi, vô vàn tiếng chim rộn ràng thánh thót... Ngày hôm nay, chẳng có điều gì trong số những sáng tạo kỳ diệu của Tạo Hóa nằm ngoài sự quan sát của tôi. Tôi luôn khám phá và tận hưởng vẻ đẹp thiên nhiên xung quanh cuộc sống của mình!

Ngày hôm nay, tôi sẽ chia sẻ tình yêu của mình với người khác. Tôi sẽ giúp đỡ người nào đó mà không cần sự đền đáp. Ngày hôm qua, tôi đã trao tặng lời nói tha thiết cho một người. Và ngày hôm nay, tôi sẽ gặp gỡ và nói với người đó rằng, tôi yêu người đó rất nhiều; ước gì tôi có thể chăm sóc suốt đời cho người đó và người đó thật sự có ý nghĩa trong cuộc sống của tôi.

Ngày hôm nay, tôi biết để cho mọi khổ đau, phiền muộn trong quá khứ trôi đi. Tôi không còn khát khao những điều chỉ để làm thỏa mãn lòng vị kỷ của mình. Tôi đón nhận sự việc trong cuộc đời với tâm lòng rộng mở, và khát khao làm việc để đem lại điều tốt đẹp hơn cho cuộc sống này!

Tôi hôm nay, trước khi đi ngủ, tôi sẽ bước ra sân và ngược lên nhìn bầu trời. Tôi sẽ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của ánh trăng, những vì tinh tú lấp lánh ở chân trời và ngợi ca Tạo Hóa về những kỳ công

sáng tạo đó. Tôi sẽ chìm vào giấc ngủ thanh thản như một đứa trẻ, lòng tràn đầy hy vọng và tin tưởng vào ngày mai - cũng là một ngày đẹp nhất!

- Lại Thế Luyện

Theo *The best day of my life*

“Mỗi sáng thức dậy tôi đều nhắc nhở mình: “Ta có sức mạnh để khiến cho mình hạnh phúc hay bất hạnh vào ngày hôm nay. Ta chỉ việc lựa chọn cái nào mà thôi. Hôm qua đã chết, ngày mai thì chưa tới. Ta chỉ có một ngày là ngày hôm nay. Vì vậy, ta sẽ chọn hạnh phúc trong ngày này.”

- Groucho Marx -

Nước mưa rơi xuống...

Bố đừng lo, năm nay con không cần mua gì nữa đâu. - Bé Katie nói với bố khi ông vừa bị mất việc.

- Bà ơi, nếu bà không có gậy thì bà cứ vịn vào cháu cũng được. Cháu đủ thấp để bà vịn vào và đủ khoẻ để đỡ bà mà! - Cô bé nói như vậy khi thấy bà mình loay hoay tìm gậy.

Cha mẹ Katie cưới nhau hơn mười năm nhưng vẫn không có con. Bác sĩ bảo rằng họ không thể sinh con được, nhưng khi Katie chào đời, họ cũng không tìm được lời giải thích về điều đó. Có thể Katie là món quà mà cuộc sống ban tặng cho họ.

Bé Katie dường như có câu trả lời cho tất cả mọi thứ. Nếu có ai hỏi:

- Tại sao bầu trời có màu xanh?

Cô bé sẽ trả lời:

- Vì màu xanh nhiều hơn các màu khác và có ai đó làm đổ ra trên nền trời.

- Tại sao chim lại hót?

- Là để mọi người nghe trong lúc đi dạo ở công viên, vì không phải ai cũng có radio để nghe nhạc...

Cô bé luôn tươi cười, vui vẻ và ai nhìn thấy cô bé đều có cảm giác thoải mái, nhẹ nhõm. Chưa ai nhìn thấy cô bé buồn và khóc cho đến một ngày bố mẹ Katie đưa cô bé đi khám sức khỏe.

- Bác cần nói chuyện riêng với bố mẹ cháu.

- Bác sĩ bảo - Cháu sang chỗ cô y tá để cô ấy kiểm tra cháu một chút nữa có được không?

Bố mẹ Katie rất lo lắng nhưng họ cố mỉm cười để Katie đi ra ngoài.

- Tôi thấy sức khỏe của Katie rất đáng lo ngại. - Bác sĩ nói - Tôi nghĩ để chẩn đoán chính xác bệnh của cháu cần phải thử máu...

Ba tuần sau, bác sĩ có kết quả chắc chắn, Katie mắc phải một loại bệnh ung thư mà trong y học rất hiếm thấy. Khi thông báo điều này với cha mẹ Katie, ông yêu cầu gọi cả cô bé vào nghe. Ông tin rằng, Katie là một cô bé đặc biệt, thông minh có thể hiểu được vấn đề xảy ra cho sức khỏe em. Ông còn thận trọng giải thích bệnh tình của Katie, và cho biết trong thời gian tới Katie phải thực hiện những cuộc điều trị bệnh rất khó khăn.

Katie bình tĩnh ngồi nghe và không nói một lời nào. Bỗng nhiên, nước mắt cô bé chảy xuống hai gò má.

- Katie, con không sao đây chứ? - Cha mẹ Katie lo lắng hỏi.

- Không sao mẹ ạ. Sao mẹ hỏi thế?

- Katie, mẹ thấy con đang khóc...

- Không phải con khóc đâu!... Đó là nước mưa... Con hơi sợ một chút và nước mưa rơi xuống để cuốn nỗi sợ ấy đi đây.

Có thể cha mẹ và người thân đang lo lắng bệnh tình của Katie, nhưng còn em - cô bé luôn có những câu trả lời lạc quan - đã nhập viện vào ngày hôm sau và hoàn toàn bình phục trở về nhà sau 6 tháng điều trị.

Tôi viết bài này vì hôm nay tôi nghĩ đến Katie và quá trình chiến đấu vất vả với bệnh tật của cô bé. Một lần nữa, sự đau đớn, nỗi lo sợ của Katie đã được nước mưa cuốn trôi và cô bé không hề nhắc đến bệnh tật của mình. Bây giờ mỗi khi sợ hãi hay lo lắng, tôi đều nghĩ đến Katie - cô bé lạc quan - và bình tĩnh đón nhận nước mưa rơi xuống để cuốn trôi đi tất cả. - Bích Vân

Theo Internet

Chọn cách nhìn cuộc sống

Tôi dạy môn kinh tế học tại trường Harvard ba buổi một tuần. Thứ hai tuần trước, tôi vui vẻ hỏi các học viên đã trải qua một kì nghỉ cuối tuần như thế nào. Một chàng trai nói rằng, ngày nghỉ cuối tuần của cậu ấy không được tốt đẹp cho lắm. Cậu ấy phải đến bệnh viện nha khoa để nhổ răng và hỏi tôi:

- Tại sao lúc nào trông thầy cũng vui vẻ như thế?

Tôi trả lời: "Mỗi sáng thức dậy, bạn có quyền chọn lựa cách nhìn cho cuộc sống của bạn ngày hôm ấy" và "Tôi đã chọn cách sống vui vẻ".

- Để tôi cho anh một ví dụ cụ thể nhé! - Tôi tiếp tục nói với tất cả các học viên - Bên cạnh việc dạy học ở trường này, tôi có dạy ở trường cao đẳng Henderson cách nơi tôi sống 17 dặm. Một ngày nọ, tôi lái xe suốt 17 dặm đến trường Henderson. Lúc còn khoảng 1/4 dặm đường nữa là đến trường, bỗng nhiên chiếc xe của tôi bị chết máy. Tôi cố gắng khởi động nhưng vô hiệu. Vì thế tôi bật đèn pha xe lên, với lấy cuốn sách và ra khỏi xe, đi tiếp quãng đường còn lại. Đến trường, tôi gọi một chiếc xe cầu đến chở chiếc xe sau buổi học. Cô thư ký ở văn phòng trường hỏi tôi đã gặp chuyện gì. Tôi nói:

- Hôm nay là một ngày may mắn của tôi. Xe tôi chết máy giữa đường ở đây.

- Xe của anh bị hỏng giữa đường mà là một ngày may mắn của anh ư? - Cô ấy ngỡ ngàng - Ý anh là sao?

Tôi trả lời:

- Nhà tôi cách nơi đây 17 dặm. Xe của tôi có thể chết máy ở bất kỳ chỗ nào trên xa lộ. Nhưng không, nó lại bị hỏng ở một chỗ rất gần với trường này. Tôi có thể đi bộ đến đây và hoàn thành công việc của mình, lại gọi được xe cầu trợ giúp nữa chứ. Nếu xe tôi không bị hỏng hôm nay, thì có thể sẽ bị hỏng vào ngày mai hoặc một ngày nào đó nhưng không được thuận tiện như hôm nay. Cô nghĩ có đúng

không? Cô thư ký bật cười trước lý giải may mắn của tôi. Tôi cũng mỉm cười và bước đến giảng đường, bắt đầu buổi dạy của mình.

...Tôi nhìn chăm chú vào 60 học viên và nhận thấy câu chuyện ít nhiều có tác động đến họ. Buổi học hôm đó diễn ra rất sôi nổi và không vắng một người nào cả. Tôi thầm nghĩ, vậy là mình đã chọn đúng cách nhìn cho ngày hôm nay rồi đây.

Thanh Giang

Theo Who You Are Speaks Louder Than Anything You Can Say

Trái tim bất tử

Vào tối ngày 28 tháng 2 năm 1996, Shafeeq Murrell phóng ra khỏi nhà để đến chơi bóng rổ với nhóm bạn. Bất ngờ không biết từ đâu, hai tên cướp nổ súng vào nhau và vô tình trúng vào người Shafeeq khiến cậu ngã xuống.

Cả gia đình tuyệt vọng đứng chờ ở bệnh viện, họ khóc và không ngớt cầu nguyện cho Shafeeq. Chị gái của Shafeeq là một y tá, biết được tình trạng không thể cứu vãn của em trai mình, nên thu hết can đảm nói với cha mẹ việc hiến tặng nội tạng của Shafeeq.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện Temple ở Philadelphia, ông Larry Montgomery - cha của ba đứa trẻ - đang từng giờ từng phút chờ đợi một quả tim mới. Trước đó, vào tháng 3 năm 1995 trong khi đang chạy bộ, ông bị đột quỵ và ngất lịm trên đường. Nhờ mọi người đưa vào bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán ông bị trụy tim hoàn toàn.

Larry nằm mê man trong bệnh viện và duy trì sự sống nhờ máy trợ tim. Cả gia đình mong chờ một quả tim được hiến tặng, nhưng hy vọng ngày càng tắt dần. Mọi người đau xót nhìn ba đứa trẻ sắp mất cha mà không giúp gì được cho chúng cả.

Ngày 2 tháng 3 năm 1996, gia đình Larry nhận được tin tốt lành: Đã có một quả tim mới cho ông. Vào lúc 3 giờ sáng ngày hôm sau, Larry được phẫu thuật ghép tim mới.

Triệu chứng sau cuộc ghép tim làm ông bị sốc và bất tỉnh liên tục. Các bộ phận bên trong cơ thể hình như phải vận hành nhiều hơn để thích nghi với một quả tim mới đang đập mạnh mẽ, dồn dập trong lồng ngực. Việc hiến tặng nội tạng này được mọi người giấu kín, nhưng Robert - anh trai của ông - đã lặng lẽ tìm hiểu và biết được chủ nhân của quả tim mà em ông nhận được. Đến khi Larry xuất viện, Robert đặt vào tay của ông một phong bì dán kín và nói rằng sau này ông có thể cần đến nó.

Larry dần dần hồi phục, ông ngấm nhìn ba đứa con trai của mình và cảm ơn người đã mang lại cho ông cuộc sống một lần nữa. Qua

phong thư của Robert, ông biết đến câu chuyện thương tâm của gia đình Murrell ở đường Wharton, Philadelphia. Nhịp đập vững chắc, dồn dập trong lồng ngực của ông nhắc Larry về nỗi đau của họ. Đôi lúc, ông rất muốn gặp và cảm ơn gia đình Murrell, nhưng ông sợ rằng niềm hạnh phúc của mình có thể gọi cho họ về nỗi đau mất mát người thân. Vì vậy, Larry do dự không liên lạc.

Một buổi sáng mùa xuân năm 1998, một người bạn của Larry mời ông đến nhà dự tiệc. Lúc xe băng qua những con đường ở Philadelphia, một lần nữa quả tim trong lồng ngực Larry bỗng đập dồn dập.

Trở về nhà, Larry nghiêm ngẫm những cảm xúc xuất hiện trong người ông khi tình cờ đi qua vùng Philadelphia. Ông quyết định nhắc điện thoại và hẹn một cuộc gặp mặt với gia đình Shafeeq.

Cuộc hội ngộ diễn ra trong văn phòng Cây ghép nội tạng tại thung lũng Delaware. Đây cũng là nơi diễn ra cuộc phẫu thuật ghép tim của người hiến tặng - Shafeeq - cho người nhận tim - ông Larry.

Nước mắt bà Gail nhòa lệ khi nhìn thấy vợ chồng Larry và ba đứa cháu nhỏ:

- Ông có một gia đình thật hạnh phúc! Con trai tôi đã làm được một việc có ý nghĩa và tôi đã hiểu được một điều: "Trái tim thì luôn luôn chứa đựng tình yêu thương".

Chị gái của Shafeeq nói:

- Tôi không đủ dũng khí để đến thăm mộ Shafeeq, nhưng bây giờ thì có thể rồi. Hai vợ chồng Larry xúc động đến độ bật khóc. Họ thật sự biết ơn gia đình Shafeeq và chia sẻ nỗi đau, nỗi mất mát mà gia đình Murrell đang gặp phải.

Sau đó, gia đình Montgomery và gia đình Murrell vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Họ thân thiết với nhau như có mối quan hệ ruột thịt. Larry đã xem gia đình Murrell là gia đình của mình. Tháng 1 năm 1999, Gail gọi cho Larry báo tin thời gian diễn ra phiên tòa xét xử những kẻ đã sát hại Shafeeq.

Vào buổi sáng ngày đó, Larry Montgomery ngồi cạnh bà Gail

Murrell nhìn hai tên tội phạm được đưa đến phòng xử án. Giây phút đó làm ông căng thẳng đến mức chóng mặt.

Những kẻ sát nhân này chỉ trong một giây bóp cò đã lấy đi sinh mạng Shafeeq và cứu sống cuộc đời của ông. Trái tim của ông - trái tim của Shafeeq - như loạn nhịp trong lồng ngực ông. Khi bản tuyên án được đọc lên, cả hai gia đình không thấy vui mừng. Họ không cảm thấy mình là người chiến thắng vì họ biết nỗi đau đớn mất đi người thân là như thế nào và bây giờ thân nhân của những kẻ giết người cũng đang gánh chịu. Ông Larry cảm thấy tội lỗi vì ông là người duy nhất đón nhận sự tốt lành từ tấn bi kịch này. Chị gái của Shafeeq dường như hiểu được tâm trạng của ông:

- Ông đừng nghĩ như thế! Chúng tôi rất vui mừng vì ông có thể tiếp tục sống và che chở cho ba đứa con nhỏ của ông.

Bà Gail nói tiếp:

- Ông biết không, chúng tôi đã tặng hết nội tạng của Shafeeq, nhưng không có ai liên lạc lại với chúng tôi. Nhưng không sao cả, bởi vì người mà chúng tôi mong đợi sẽ được gặp gỡ chính là ông - người đang nuôi dưỡng trái tim bất tử của Shafeeq.

Nhìn vào ánh mắt của bà, ông Larry hiểu được niềm vui an ủi trong tâm hồn của các thành viên gia đình Shafeeq. Ông đã trở thành "một di sản sống của tình yêu" mà gia đình họ mong đợi, và bất cứ nơi nào ông Larry đến thì ở đó Shafeeq cũng hiện diện.

- Khánh Trình

Theo *The Stories of Life*

"Không phải người có nhiều của cải mới là người giàu có. Chính những người biết cho đi nhiều nhất mới là người giàu có."

- Erich Fromm -

Quãng đời đẹp nhất

Chỉ còn hai ngày nữa là tôi bước sang tuổi 30. Thế là quãng đời tràn đầy sức sống của lứa tuổi 20 của tôi đã trôi qua. Tôi cảm thấy tiếc nuối những năm tháng đẹp nhất của mình và lo lắng cho quãng đời phía trước.

Mặc dù tôi có một công việc ổn định, một cô bạn gái tri kỷ và một gia đình lớn có cha mẹ, anh chị rất mực yêu thương tôi. Nhưng chẳng hiểu tại sao tôi vẫn thấy buồn. Có lẽ vẻ mặt của tôi quá âu sầu nên bác Nicolas - người tôi quen khi đi tập thể dục trong công viên - hỏi:

- Có chuyện gì với cháu thế?

Tôi thở dài, tâm sự với bác những trăn trở về độ tuổi 30 sắp đến của mình, và tự hỏi không biết mình sẽ như thế nào khi vào độ tuổi như bác.

- Thế lúc nào là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của bác vậy? - Tôi hỏi.

Không chút do dự, bác trả lời ngay:

- Khi bác còn là một đứa trẻ, bác sống và lớn lên trong vòng tay yêu thương, che chở của cha mẹ. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời bác!

Khi bác đến tuổi tới trường, học được nhiều điều hay lẽ phải. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời bác!

Lần đầu tiên xin được việc làm, tự trang trải chi phí, và bác đủ khả năng sống độc lập. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất của đời bác! Khi bác yêu một người con gái và được lấy cô ấy làm vợ, thì đó là khoảng thời gian đẹp nhất của bác!

Chiến tranh Thế giới lần thứ 2 nổ ra, bác phải đưa gia đình lánh nạn sang Nam Phi. Đó là lúc khó khăn nhất nhưng đã khiến cả gia đình bác gắn bó với nhau vô cùng, nên cũng là khoảng thời gian đẹp

nhất của đời bác!

Sau đó gia đình bác chuyển đến sống ở Canada; bác xây nhà, sinh con... Đây cũng là khoảng thời gian đẹp nhất của đời bác! Giây phút hạnh phúc khi được làm bố, được nhìn thấy con cái lớn lên và dựng vợ gả chồng cho chúng. Đó là những thời khắc đẹp nhất của đời bác!

Và bây giờ, như cháu thấy đây, bác đã ngoài 70 tuổi, có sức khỏe tốt, làm được những công việc mình thích và vẫn yêu vợ như thuở nào. Lúc này cũng chính là quãng đời đẹp nhất của bác đây, cháu ạ!

- Đặng Thị Hòa

Theo *The Best Time Of My Life*

Nghịch lý của cuộc sống

Khi còn là một đứa trẻ, tôi rất ghét mọi người gọi mình là trẻ con và mong được lớn nhanh để trở thành người lớn.

Khi trưởng thành, đối diện với cuộc sống có nhiều lo toan, đối phó với nhiều thử thách, phức tạp của cuộc sống, thì có lúc tôi ước mong được trở lại sống hồn nhiên như trẻ thơ. Có người thường làm việc bất kể ngày đêm để kiếm tiền. Đến khi đã có nhiều tiền, lại phải tốn rất nhiều tiền chỉ để đổi lấy sức khỏe.

Chúng ta luôn hoài niệm về quá khứ, lo lắng đến tương lai, song lại lãng quên hiện tại. Người giàu không phải là người có tất cả, mà chính là người "cần" ít nhất.

Chỉ cần vài giây, bạn đã có thể làm tổn thương người yêu thương của mình. Nhưng phải mất nhiều năm mới có thể xây dựng lại được mối quan hệ ấy.

Người thật sự yêu bạn không nhất thiết là người luôn làm bạn vui lòng. Người thật sự yêu bạn không hẳn đã tỏ bày cho bạn biết họ yêu bạn biết chừng nào.

Cùng một sự việc, song hai người khác nhau sẽ có cách nhìn khác nhau. Sẽ là không đủ nếu bạn chỉ tha thứ cho người khác mà không biết tha thứ cho chính bản thân mình.

- Như Quỳnh

Theo Inspiration Stories

“Ai cũng có thể nghe chúng ta nói. Nhưng chỉ có người bạn thân mới hiểu những điều bạn không nói nên lời.”

- Khuyết danh -

Chiếc bình vỡ

David là một vận động viên điền kinh có triển vọng tranh tài ở Thế vận hội Olympic. Thế mà trong một lần đi khám sức khỏe, bác sĩ đã chẩn đoán anh mắc bệnh bướu mô liên kết xương ác tính ở chân phải và bắt buộc phải phẫu thuật gấp mới mong giữ được chân còn lại. Cuộc phẫu thuật này cứu được mạng sống của David, song dường như nó đã đặt một dấu chấm hết trong sự nghiệp cuộc đời anh.

Trước đây, David là chàng trai có cá tính mạnh, phóng khoáng và thích giao thiệp, còn bây giờ anh trở nên thiếu kiên nhẫn, nóng tính và thường xuyên gây gổ với nhiều người. Anh bỏ học, tự hủy hoại bản thân mình bằng cách uống nhiều rượu và gây sự với mọi người khiến cựu huấn luyện viên của anh gọi điện và giới thiệu anh đến gặp tôi để chữa trị tâm lý.

Lần gặp gỡ đầu tiên, tôi nhận thấy David là một chàng trai đặc biệt nhưng rất khó gần. Thoạt đầu nói chuyện với tôi, anh tỏ ra nóng nảy và cho rằng mọi người quan tâm đến anh chỉ vì thương hại mà thôi. Vào lần gặp thứ hai, để hiểu rõ suy nghĩ của anh, tôi đưa một tập giấy và yêu cầu anh phác họa bản thân mình. Ngẫm nghĩ một lát, David vẽ một cái bình rất sơ sài, ở phần thân bình anh vẽ một vết nứt sâu. David sử dụng cây bút chì màu đen, cố sửa đi sửa lại vết nứt ấy đến nỗi rách cả giấy vẽ. Tôi thấy mắt anh đỏ hoe. Tôi hiểu đó là tâm trạng thực sự nằm sâu trong tâm hồn mà anh cố che giấu bằng cách tỏ ra giận dữ với mọi người xung quanh. Đối với David, vết nứt ấy thể hiện như một nỗi đau, một sự mất mát mà vĩnh viễn anh đang phải chịu đựng. Khi anh ra về, tôi xúc động nhìn bức tranh và thầm nghĩ mình phải tìm cách giúp anh. Tương lai của David không thể bỏ đi như chiếc bình vỡ này được.

Sau nhiều buổi chữa trị, David dần lấy lại được thăng bằng trong hoàn cảnh mới. Rồi một hôm, anh đưa cho tôi một số tờ báo, tạp chí viết về các vấn đề như: tai nạn xe gắn máy mà hậu quả là nạn nhân bị mất một chân, hoặc một thiếu nữ bị bỏng nặng; một cậu bé bị tai nạn khi thực hành môn hóa học và trở nên mù lòa...

Tôi hỏi mục đích của anh làm như vậy có ý nghĩa gì? Như khơi đúng nỗi đau đè nén từ lâu, anh nói: "Chẳng ai hiểu và giúp đỡ những người này cả. Thật tình, chúng tôi còn gặp bất hạnh hơn sau khi tai nạn xảy ra mà chẳng ai quan tâm, cảm thông được".

Tôi thấy bên trong lời nói của anh ẩn chứa mối quan tâm đối với những người cùng cảnh ngộ. Tôi hỏi liệu anh có giúp được gì cho những người này không? Thoạt đầu, anh ngạc nhiên trả lời: "Không!". Nhưng trước khi về, anh hỏi tôi liệu anh có thể gặp gỡ và trò chuyện với những người ấy không?

Vài tuần lễ sau, David bắt đầu viếng thăm những bệnh nhân đó. Sau những lần gặp gỡ ấy, anh cảm thấy vui vẻ, phấn chấn vì thấy rằng mình có thể nói chuyện và động viên họ vượt qua nỗi mất mát, đau đớn trên cơ thể và trong tâm hồn. Đây là công việc có ý nghĩa nhất từ sau khi anh bị mất một chân.

Một hôm, anh đến thăm cô gái mắc căn bệnh ung thư di truyền. Cuộc đời của cô là một thảm kịch: người mẹ, người chị và cô em họ của cô đều đã mất vì bệnh ung thư. Không những thế, một người chị họ của cô cũng đang nằm viện vì căn bệnh ấy. Cô hầu như không còn muốn sống nữa.

Khi anh đến, cô gái nằm liệt trên giường, hai mắt nhắm nghiền và hầu như không quan tâm đến sự có mặt của anh. David cố gắng mọi cách để gây sự chú ý nhưng cô ấy vẫn không mở mắt, thậm chí không có phản ứng gì cả. Cuối cùng anh lặng lẽ tháo dây đeo chân giả của mình ra và cố ý để nó rơi xuống sàn nhà gây nên một tiếng động thật lớn. Giật mình, cô gái mở mắt ra và ngạc nhiên nhìn thấy David trong tình trạng nhảy lò cò theo nhịp một bản nhạc trong một tâm trạng rất vui. Trông anh chẳng khác một anh hề độc diễn trên sân khấu. Tự nhiên, cô bật cười rồi nói: "Nếu anh có thể khiêu vũ, thì tôi cũng có thể hát được". Anh liền trả lời:

- Vậy thì có điều gì ngăn cản chúng ta làm việc đó nhỉ! - Anh nhìn cô với nụ cười thân thiện.

Từ đó, anh và cô gái trở thành đôi bạn đồng hành trong những lần viếng thăm các bệnh nhân. Anh không những giúp cô vượt qua những mặc cảm của bản thân, mà còn chiến thắng được bệnh tật.

Không biết từ lúc nào, hai người đã gắn bó yêu thương nhau.

Tôi gặp David một lần nữa, khi anh bất ngờ đến báo tin lễ cưới. Tôi chúc mừng anh, rồi theo thói quen công việc, tôi lấy ra bức tranh mà anh đã vẽ từ hai năm trước:

- Anh còn nhớ bức ảnh này không? Vì sao anh nghĩ bản thân là một cái bình vỡ?

David nhìn bức tranh rất lâu rồi nói:

- Anh biết không, thực ra điều tôi muốn vẽ vẫn chưa kết thúc...

Tôi ngạc nhiên và đẩy túi bút chì màu về phía anh. Anh chọn một cây bút chì màu vàng và bắt đầu vẽ những đường nét tỏa ra từ vết nứt đến cạnh tờ giấy. Đó là những đường nét rất lớn và có màu vàng sáng chói.

Lại một lần nữa, David làm tôi bất ngờ về năng lực sáng tạo tiềm tàng trong tâm hồn anh.

Anh không những vượt qua nỗi đau của chính mình mà còn giúp đỡ nhiều người cùng bị thương tật như anh.

Ngắm nhìn bức tranh, David nhẹ nhàng đặt tay mình lên vết nứt và nói:

- Đây là những chỗ mà ánh sáng xuyên qua! Và đến bây giờ, tôi đã nhìn thấy được ánh sáng của đời mình.

Thùy Dương

Theo *Chicken Soup for the Soul*

“Bạn không thể chữa lành trái tim bị thương của bạn nếu bạn không thu hết những mảnh vỡ của nó”

- Khuyết danh -

Hạnh phúc muộn màng

Chuyến bay của hãng hàng không British Airway đến New York hôm ấy nhộn nhịp hơn bình thường. Đó là chuyến bay của ngày giáp tết nên những hành khách trò chuyện thoải mái và quan tâm đến nhau nhiều hơn. Thế nhưng, người đàn ông ngồi bên cạnh Joshua Stein vẫn trầm ngâm nhìn ra cửa sổ máy bay. Nhìn nét mặt của ông, Joshua cảm thấy hình như trong ông chất chứa thật nhiều nỗi buồn. Ông ngồi lặng lẽ như tách biệt với mọi người xung quanh.

Anh đưa tay ra và bắt chuyện:

- Chào bác, cháu là Joshua Stein, rất hân hạnh được biết bác.

Trái với mong muốn của anh, ông chỉ nhìn anh một cách thờ hững:

- Tôi là Marc Kimpfheimer.

Rồi ông quay mặt về phía cửa sổ, tỏ vẻ không muốn tiếp chuyện với anh. Joshua cảm thấy bị xúc phạm, lần đầu tiên trong đời anh gặp phải người đàn ông lạ lùng và mất lịch sự như thế. Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy nặng lòng trước nỗi buồn dồn nén trên nét mặt khắc khổ của người đàn ông luống tuổi đang ngồi cô độc bên cạnh mình. Joshua nhẹ nhàng đặt tay lên vai người bạn đồng hành rồi hỏi:

- Điều gì khiến bác buồn như vậy?

- Hãy để tôi yên! - Ông Marc gắt gỏng.

Joshua Stein vẫn kiên trì:

- Bác vui lòng kể cho cháu nghe chuyện gì đã xảy ra với bác. Cháu sẽ là người lắng nghe và chia sẻ những gì bác đã gánh chịu.

Ngạc nhiên trước cử chỉ kiên nhẫn, thân thiện của Joshua, ánh mắt gay gắt của ông Marc chùng xuống và buồn bã. Một lát sau, ông trầm ngâm kể cho Joshua nghe về cuộc đời mình.

Ngày ấy, ông mới hai mươi lăm tuổi. Người vợ trẻ của ông vừa sinh một cậu con trai, đặt tên là Itsikl. Marc thường nói với vợ của mình, gia đình nhỏ này chính là cuộc sống duy nhất của ông. Vì vậy, ông quyết tâm sẽ làm tất cả để vợ con ông được sống hạnh phúc.

Nhưng rồi chiến tranh xảy ra, tàn sát hàng ngàn người dân vô tội, trong đó có vợ con ông. Hình ảnh chết chóc kinh hoàng ấy khắc sâu trong tâm trí ông đến nỗi đã mấy chục năm qua mà mỗi khi nhắm mắt, ông vẫn không thể ngủ yên được. Trong giấc mơ của ông, lúc nào cũng có tiếng kêu khóc, tiếng gào thét thảm thiết của vợ con ông. Hơn hai mươi năm trôi qua, Marc vẫn sống một mình đơn độc, và nỗi buồn ấy không hề vơi đi trong tâm hồn ông.

Nghe xong câu chuyện của ông Marc, Joshua cảm thấy ghen lời. Anh định mở lời an ủi ông Marc, nhưng hình như nỗi đau của ông quá lớn đến nỗi bất cứ ngôn từ nào cũng trở nên sáo rỗng, bất lực.

Khi chia tay ở phi trường New York, anh thầm cầu chúc cho ông gặp nhiều niềm vui để bù đắp phần nào những nỗi mất mát mà ông đã chịu đựng.

Bảy tháng sau, Joshua Stein đến Phần Lan công tác và không ngờ gặp ông Marc ở đó. Vẫn là khuôn mặt khắc khổ, dáng người cô độc nhưng lần này Marc đã bớt lạnh lùng khi gặp anh. Joshua kéo Marc đến một quán rượu nhỏ. Bên ly rượu, hai người đàn ông - một già và một trẻ - kể cho nhau nghe những hồi ức, chuyện gia đình, con cái, công việc... Câu chuyện cứ thế trải dài bên chai rượu vơi dần...

Khi hai người rời nhau ra khỏi quán, chợt một thanh niên trẻ chạy theo và níu tay ông Marc ấp úng hỏi:

- Cháu xin lỗi vì đã nghe câu chuyện của bác, nhưng hình như bác tên là Marc và cũng là dân ở đây đúng không ạ?

- Đúng thế! - Marc đáp gọn lỏn.

- Xin lỗi bác! Bác có thể cho cháu biết họ của bác được không?

Ông Marc ngẩng đầu lên nhìn anh thanh niên lạ như dò hỏi. Tuy nhiên, ông cũng trả lời:

- Ta là Marc Kimpfheimer.

Nghe đến cái họ ấy, mặt người thanh niên biến sắc. Anh lắp bắp hỏi:

- Bác có người vợ tên là Babsshi và cậu con trai tên là Itsikl phải không ạ?

- Đúng thế, nhưng làm sao cậu biết được điều đó? - Marc sững sờ. Trong buổi trò chuyện lúc nãy, ông không hề nhắc đến tên vợ và con trai của mình.

Chàng trai trẻ xúc động và không kiềm được nước mắt:

- Trời ơi! Bố ơi, con là Itsikl đây! Con đã tìm bố suốt bao nhiêu năm nay rồi. Bố...!

Ông Marc trân trối nhìn chàng thanh niên, miệng lắp bắp:

- Không... không thể nào. Con trai ta đã bị bọn phát xít Đức bắn chết. Chính mắt ta trông thấy điều đó.

- Đúng thế, nhưng mẹ đã ôm con và nhận lấy viên đạn ấy cho con để cuối cùng... con được sống. Con vẫn còn giữ tấm hình của gia đình mình đây.

Người đàn ông run rẩy nhìn lại tấm ảnh cũ của vợ chồng ông trên tay người thanh niên. Ông không tin vào mắt mình, đây là con trai của ông sao! Tim ông thất lại khi ôm chầm lấy đứa con thân yêu của mình. Ông không ngờ cuộc đời mình vẫn còn được sưởi ấm trong tình thương máu thịt. Cuộc sống thật diệu kỳ khi cho ông tìm lại được cậu con trai của mình sau bao nhiêu năm khổ đau đơn độc.

Từ hôm nay trong cuộc đời ông, không chỉ có những ký ức đau buồn mà còn có cả những nụ cười hạnh phúc.

- Hồng Phúc

Theo *Warmhearts*

“Hãy tin tưởng là cuộc đời đáng sống. Lửa niềm tin sẽ thắp sáng tim ta.”

- William James

Ngon lửa tình yêu

Cha mẹ tôi ly hôn khi tôi lên 9 tuổi, và cũng trong năm đó tôi mắc phải một căn bệnh khó hiểu. Hai đầu gối của tôi bỗng nhiên sưng phù lên khiến tôi đau đớn vô cùng và không đi được nữa. Tôi được đưa vào bệnh viện, các bác sĩ đã áp dụng nhiều phương pháp tân tiến lúc bấy giờ để chẩn đoán và chạy chữa cho tôi, nhưng vẫn không đem lại kết quả gì. Họ cho biết là bệnh tình của tôi có thể do yếu tố tâm lý gây nên. Vì vậy, hàng ngày tôi không chỉ được nhiều bác sĩ chuyên khoa theo dõi, mà còn có cả những chuyên gia tâm lý đến điều trị. Sau ly hôn, cha mẹ tôi sống ở hai thị trấn, vì vậy họ không có cơ hội gặp lại nhau. Đến lúc tôi đổ bệnh bất thần, hai người vô cùng lo lắng và luôn túc trực ở bệnh viện, đồng lòng chăm sóc cho tôi.

Khi tôi mới nhập viện, mẹ tôi ở lại với tôi cả ngày, nhưng khi thấy cha tôi đến để trực ca đêm thì bà rời phòng lập tức, y như hai người không muốn chạm mặt nhau vậy. Vài tuần sau, bà bắt đầu năn nã lại một chút khi cha tôi đến, rồi cả hai người cùng mỉm cười với nhau, cho dù lúc đầu còn gượng gạo đôi chút. Vì "ca trực" chồng chéo nhau, nên thỉnh thoảng cha mẹ tôi phải trao đổi để thống nhất việc chăm sóc cho tôi. Thỉnh thoảng bác sĩ thông báo hay yêu cầu điều gì, bà muốn có ông cùng nghe. Thường lúc đó mẹ tôi lại bật khóc, còn cha tôi quàng tay và an ủi vỗ về. Điều này khiến tôi áp ủ hy vọng hai người sẽ quay trở lại với nhau.

Sau ba tháng điều trị trong bệnh viện, căn bệnh của tôi vẫn không có chuyển biến tốt và các bác sĩ không còn cách nào làm cho đôi chân tôi hồi phục. Tôi được xuất viện và bác sĩ bảo rằng tôi vĩnh viễn sẽ không còn bước đi được nữa.

Bất kể lời dự đoán nghiệt ngã của bác sĩ, tôi vẫn còn một tia sáng trong đời mình khi biết cha mẹ tôi lại yêu thương nhau và quyết định tổ chức cưới một lần nữa! Tôi như được tiếp thêm sức sống và cho dù không đi được, tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Sáu tháng sau khi cha mẹ tôi đoàn tụ, tôi bắt đầu cử động hai chân và nhấc đi từng bước. Từ đó đến nay, tôi đã đi đứng bình

thường và không hề gặp một khó khăn nào cả, ngoại trừ thỉnh thoảng hai đầu gối có nhói đau một chút. Các bác sĩ không tìm ra nguyên nhân gây bệnh, và bây giờ họ càng không thể giải thích được vì sao bệnh tình của tôi hồi phục được như vậy. Riêng tôi thì biết rõ! Cha mẹ tôi đã đoàn tụ và gia đình tôi được sống hạnh phúc. Đó là phương thuốc đặc biệt khiến tôi đi được bình thường.

Tôi thâm cảm ơn căn bệnh đã tạo cơ hội nhen lại ngọn lửa tình yêu của cha mẹ tôi và cho tôi sức mạnh vượt qua được vết thương trong tâm hồn mình.

- Trọng Nhân

Theo Chicken Soup for The Soul

Hãy làm nên Hạnh Phúc

Hãy xua tan những nỗi buồn; nếu lỗi lầm không thể sửa chữa được, thì hãy ghi nhận đó là một bài học quý giá, để bạn có thể tự tin nói rằng: "Tôi vẫn còn cơ hội để làm tốt hơn mà!".

Hãy nhớ lại cảm giác bình yên khi ngắm cảnh hoàng hôn; sáng khoái khi hoàn thành công việc; hân hoan khi nhận được món quà yêu thích; e thẹn khi ánh mắt của người yêu nhìn bạn; hay sự chia sẻ ngọt ngào của người bạn thân... để thấy rằng bạn là một người hạnh phúc.

Hãy mang hạnh phúc đến cho những người quanh bạn, vì như thế chắc chắn bạn cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Hãy luôn nhớ đến những người đã giúp đỡ bạn thành đạt như hôm nay, vì như thế tâm hồn bạn sẽ thanh thản và hạnh phúc hơn.

Phê phán, chỉ trích những sai lầm của người khác chỉ làm nảy sinh những cảm giác tiêu cực trong lòng bạn mà thôi.

Đừng cố gắng tranh giành hạnh phúc, vì hạnh phúc trọn vẹn chỉ có từ những điều giản dị mà mình có thể có được trong tầm tay mà thôi.

Hãy gạt bỏ tính ganh tị âm ỉ trong lòng bạn, vì nếu cứ mãi tị hiềm, bạn sẽ không bao giờ có được niềm vui để nhận ra hạnh phúc của mình. ...Và điều quan trọng bạn hãy nhớ, đó là: "HẠNH PHÚC CHỈ LÀ MỘT KHÁI NIỆM TƯƠNG ĐỐI!"

- Thảo Ly

Theo The Values Of Life

Tình yêu từ tấm ảnh

“Hạnh phúc thường nấp đằng sau cánh cửa mà bạn không ngờ tới.”

John Barrymore

Vào một ngày mùa đông, tuyết trắng xóa phủ khắp thành phố như chiếc chăn bông khổng lồ, ba cô gái trẻ cùng nhau đến vườn bách thảo Chicago chơi trượt tuyết. Thời tiết lạnh đến nỗi cây cối chỉ còn trơ lại những cành khẳng khiu, thế nhưng cảnh vật trơ trụi ấy vẫn không ngăn được những tiếng cười trong trẻo của các cô thiếu nữ.

Niềm vui của họ đã cuốn hút một phóng viên ảnh đang có mặt ở đó. Ông để ý đến cô gái trong nhóm có khuôn mặt thanh tú, khoác chiếc áo có đính bông hoa đỏ rực cùng màu với đôi găng tay. Trông cô thật nổi bật giữa màu tuyết trắng. Trong phút chốc, bằng sự tinh tế của nghề nghiệp, ông đã nhìn thấy một bức ảnh tuyệt đẹp. Ông đề nghị chụp cho cô gái đó một bức ảnh. Đối với các cô gái đây quả là một lời mời hấp dẫn. Ông nheo mắt bí ẩn và nói:

- Ngày mai sẽ có một món quà đặc biệt dành cho cô bé đấy!

Thật bất ngờ, ngày hôm sau bức ảnh xuất hiện trên một tờ báo lớn khiến hàng nghìn độc giả ngưỡng mộ. Harry Allswang là một trong hàng trăm chàng trai say mê nụ cười rạng rỡ của cô gái trong bức ảnh. Bối cảnh bức ảnh thật sống động, đối lập giữa khung cảnh thiên nhiên cằn cỗi, vẻ đẹp thanh xuân của cô gái toát lên sức sống mãnh liệt khiến anh cứ muốn mãi ngắm nhìn. Anh thấy lòng mình có một cảm giác thôi thúc muốn tìm gặp cô gái ấy bằng mọi cách. Tuy nhiên, bên cạnh cảm xúc của trái tim, lý trí anh lại bảo: "Điều đó có nghĩa gì chứ? Làm sao mình có thể yêu một người qua bức ảnh được? Chuyện đó thật buồn cười!"...

Thời gian trôi qua, anh phải đi nghĩa vụ quân sự và trở thành người huấn luyện bắn súng máy tại Fort Knox, Kentucky. Dường như cô gái trong bức ảnh năm nào đã nằm sâu trong ký ức của anh.

Anh vẫn là chàng thanh niên độc thân, đáng yêu và được nhiều người ở đó nhiệt tình giới thiệu các cô gái, nhưng trái tim anh chưa rung động trước một người nào.

Sau đó, anh xuất ngũ và trở về thành phố Chicago. Để chúc mừng anh trở về, một người bạn mời Harry đến tham dự buổi hội khiêu vũ ở Hilton.

Khi hai người đến đây, mọi người đang kéo nhau ra sàn nhảy. Anh nhìn lướt toàn cảnh buổi tiệc và lập tức chú ý đến một thiếu nữ đang ngồi cùng với một nhóm bạn trẻ.

Harry nói thầm vào tai bạn:

- Thấy cô gái đó không? Mình muốn đến mời cô ấy cùng nhảy.

Nhưng khi anh bước đến, thì cô gái đã cùng một bạn nhảy khác tiến ra sàn. Trông cô gái thật duyên dáng và anh cảm thấy cô có một vẻ gì đó thân thiện và gần gũi. Qua tìm hiểu anh biết tên cô là Betty và anh lịch sự mời cô khiêu vũ bản thứ hai. Dù chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên, nhưng cả Harry và Betty đều cảm thấy rất mến nhau. Họ say sưa khiêu vũ bản thứ hai, thứ ba, thứ tư... và cho đến cuối buổi tiệc mà vẫn không muốn rời nhau.

Dù còn e ngại, nhưng trái tim của họ cảm thấy rất gần bó, quyến luyến nhau. Thế rồi sau một thời gian hò hẹn và tìm hiểu, Harry ngỏ lời cầu hôn Betty.

Không lâu sau lễ cưới, Harry và Betty đến dạo chơi vườn bách thảo Chicago. Đó là một ngày đầu đông, lớp lá khô giòn xào xạc dưới chân họ. Nhìn những bông tuyết bắt đầu nhẹ nhàng bay trong không trung, Betty chợt nhớ lại kỷ niệm lần đến chơi trượt tuyết ở đây và bức ảnh ngẫu nhiên được chụp của mình. Cô hào hứng kể cho Harry nghe:

- Anh biết không, vào một ngày mùa đông năm em mới 15 tuổi, một nhà nhiếp ảnh đã chụp hình của em khi em đến đây chơi cùng với mấy người bạn. Ngày hôm sau bức ảnh đó được đăng trên báo, em nhận được rất nhiều lời khen và thư làm quen đấy.

Harry sững sờ quay sang nhìn vợ:

- Lúc đó em mang đôi găng tay đỏ và trên áo khoác cũng cài một bông hoa màu đỏ phải không?

Đến lượt Betty sững sốt. Cô thốt lên:

- Sao cơ, đúng rồi! Làm sao anh biết được điều đó?

Anh không trả lời câu hỏi của Betty mà nói: - Vậy là em yêu ời! Anh đã để ý đến em từ lúc em mới 15 tuổi đấy. Anh đã ngắm nhìn tấm hình của em và rất muốn làm quen với em. Sau đó, anh vào quân đội, rồi xuất ngũ và gặp em tại buổi tiệc ấy. Chẳng trách lúc đó anh cảm thấy em rất quen nhưng nghĩ mãi không ra!

Trong vườn bách thảo, cảnh vật vẫn như những mùa đông trước với khí lạnh và những hàng cây trụi lá, nhưng giờ đây họ đã có nhau, cùng nắm tay đi bên nhau và cảm nhận hơi ấm của mình hòa quyện trong cái lạnh của thời tiết. Mùa đông năm nay, sức sống tiềm ẩn bên trong tâm hồn của con người và cây cối hình như mãnh liệt hơn.

- First News

Theo Small Miracles for Love

Vô giá

Tôi vẫn nhớ ngày mẹ đưa tôi đi chọn mua áo cưới. Hôm đó, tôi đứng trên một cái bục được trải thảm màu xanh đậm và xung quanh là những tấm gương sáng bóng. Người bán hàng mang cho tôi rất nhiều áo để thử, còn mẹ giúp tôi mặc áo vào và xem chiếc áo nào phù hợp với tôi nhất. Tôi như nàng công chúa xúng xính trong những chiếc áo cô dâu lộng lẫy. Đến chiếc áo thứ năm, chúng tôi mới tìm được cái vừa ý.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy gần gũi với mẹ như lúc ấy, nhất là khi mẹ nâng chiếc đuôi áo cưới lên và cười nói: "Đây là chiếc áo cưới dành riêng cho con đấy". Có thể cho đến suốt đời, tôi không bao giờ quên câu nói đó của mẹ tôi.

Hai mươi năm sau, tôi bây giờ là chủ một cửa hàng chuyên bán đồ cũ.

Vào một buổi chiều, có hai mẹ con bước vào xem hàng một cách lưỡng lự. Họ nhắc từng món hàng lên xem rất cẩn thận, nhưng hình như không có món nào vừa ý.

Chợt người mẹ quay lại hỏi tôi:

- Cô có chiếc áo đầm nào dài cỡ con gái tôi không? Nó sắp kết hôn, chúng tôi đã tìm kiếm chiếc áo cưới ở khắp các cửa hàng đồ cũ nhưng vẫn không có. Cô làm ơn giúp chúng tôi?

Tôi lắc đầu và họ đi ra khỏi cửa hàng... nhưng ánh mắt buồn bã và thất vọng của cô gái khiến tôi động lòng. Tôi nhớ đến chiếc áo cưới của tôi, chiếc áo mà tôi dự định sẽ dành cho con gái của mình:

- Ô, xin đợi một chút!

Tôi vội vã vào phòng mình lấy ra cái túi xách lớn:

- Tôi không có chiếc đầm dài, nhưng cô có thể thử chiếc áo cưới này.

Cô gái mỉm cười, đôi mắt chứa chan hy vọng:

- Vâng, cảm ơn bà.

Khi cô gái mặc chiếc áo vào, tôi ngỡ ngàng nhìn và không thể tin vào mắt mình nữa, cô gái rất giống tôi cách đây hai mươi năm về trước. Đứng trên bục gỗ màu đỏ, cô nâng niu chiếc áo cười với vẻ mặt rạng rỡ. Người mẹ đứng bên cạnh vuốt phẳng những nếp ren ở tay áo và thì thầm âu yếm: "Đây chính là chiếc áo cưới dành riêng cho con đây".

- Bà có bán chiếc áo này không ạ? Giá của nó bao nhiêu, thưa bà?
- Cô gái ngập ngừng hỏi. - Cháu có bao nhiêu tiền? - Tôi không nói giá chiếc áo mà hỏi lại.

Cô gái lấy trong ví ra một cuộn giấy bạc bị nhàu nát, đếm rồi nói:

- Cháu chỉ có 17 đôla thôi! Cháu nghĩ chắc không đủ tiền để mua chiếc áo này đâu! - Cô gái nhìn chiếc áo với vẻ đầy nuối tiếc.

- Ô! Không, giá chiếc áo cưới này chỉ 17 đôla thôi! - Tôi đột nhiên thốt lên.

Khi hai người ra về, tôi vẫn còn xúc động. Không phải vì tôi tiếc chiếc áo cưới của mình, mà cho đến bây giờ tôi mới nhận ra: "Tiền bạc không thể mua được những kỷ niệm vì chúng là vô giá. Chiếc áo cưới ấy không tạo nên những kỷ ức đẹp cho cuộc sống, mà chỉ có tình yêu mới làm được điều ấy".

- Tùng Dương

Theo Meaning of Life

“Không có niềm hạnh phúc nào êm dịu bằng lòng yêu thương giúp đỡ những người mà hoàn cảnh đưa đến gần trái tim ta.”

- J. Reynand -

Thiên Đường

Khi còn nhỏ, tôi thường nghĩ rằng Thiên Đường là một thành phố bằng vàng lộng lẫy, có những bức tường nạm đầy kim cương lấp lánh, và những cánh cổng chạm bằng ngọc. Đặc biệt trên Thiên Đường không có người thân quen của tôi, mà chỉ có những thiên thần. Tất cả những thiên thần này đều xa lạ với tôi.

Khi em trai tôi qua đời, tôi nghĩ Thiên Đường là nơi có nhiều thiên thần trú ngụ, và trong đó đã có một thiên thần mà tôi quen biết. Đó chính là em trai của tôi.

Rồi thêm một đứa em khác của tôi qua đời, thì tôi đã có hai thiên thần quen biết ở trên Thiên Đường. Thời gian dần trôi qua, bạn bè của tôi lên Thiên Đường ngày càng nhiều. Khi người bạn thân nhất của tôi ra đi, tôi chợt nhận thấy Thiên Đường thật gần gũi, thân quen với mình. Những khoảng lặng cuộc sống Cho đến một ngày, tôi nhận thấy trên Thiên Đường có nhiều người thân quen của tôi hơn ở trái đất. Và giờ đây khi nói về Thiên Đường, tôi không còn nghĩ nơi đó là thành phố lộng lẫy bằng vàng, châu báu lấp lánh hay những viên kim cương sáng rực, mà nơi đó có cuộc sống bình yên của những người tôi yêu thương. Chính họ làm cho Thiên Đường trở nên gần gũi và xinh đẹp hơn với mọi người ở trái đất...

- Lê Quang Kiệt

Theo Internet

“Nếu bạn có thể làm cho mỗi giây phút của đời mình tràn ngập tình yêu thương và sự sâu sắc trong cảm nhận cuộc sống, bạn sẽ kéo dài được vô tận cuộc sống của mình.”

- I. Cours -

Thiên thần của mẹ

"Người mẹ hiểu được những điều con mình không nói."

- Ngạn ngữ Do Thái

Thế là tôi đã thành công trong lần vượt cạn đầu tiên của đời mình, con gái tôi chào đời một cách khỏe mạnh. Mặc dù cơ thể rã rời và đau đớn, tôi vẫn kịp nhìn hai bàn chân bé xíu trước khi bác sĩ trao con bé cho cô hộ sinh. Tôi chợt cảm thấy hụt hẫng vì chưa nhìn thấy gương mặt của đứa con mà hơn chín tháng tôi mang trong lòng. Dường như mẹ hiểu được tâm trạng của tôi nên cúi xuống cầm tay tôi và nói:

- Mẹ nhìn thấy cô bé rồi. Nó xinh lắm!

Một lát sau, cô y tá đặt vào tay tôi đứa con được quấn kín trong lớp khăn bông. Giây phút này đây, tôi mới được nhìn rõ gương mặt con gái mình - một sinh linh hoàn hảo, ngây thơ chưa vương chút lo âu của cuộc đời. Tôi rất ngạc nhiên vì con không cất tiếng khóc đầu đời như những đứa trẻ khác. Tôi chỉ nghe một âm thanh khe khẽ, bé bỏng bên cạnh trái tim mình. Nhưng dù là âm thanh gì đi nữa, bằng trái tim người mẹ, tôi vẫn nghe âm thanh ấy rất thiêng liêng - âm thanh của tình mẫu tử. Tôi chợt xúc động, nước mắt lăn dài trên má. Một giọt lệ của tôi rơi xuống đọng trên gò má hồng của bé, đôi mắt lim dim của thiên thần bé bỏng bỗng nhấp nháy như thấu hiểu niềm hạnh phúc của mẹ.

- Mẹ xin lỗi con nhé! - Tôi thì thầm nói và khẽ lau giọt nước mắt ấy.

Tôi cảm nhận được sự êm ái và mềm mại trên da thịt của con gái, tôi hoàn toàn quên mất có mẹ và chồng mình đang đứng bên cạnh. Cả hai người cũng không ngăn được niềm xúc động đang trào dâng.

Chồng tôi không nói lời nào, chỉ cúi xuống khẽ hôn trán tôi.

Ánh mắt con gái tôi hình như đang ngăm ngúa thế giới mới xung quanh mình. Đôi môi nhỏ xíu của con khẽ nhấp nháy như

muốn kể tôi nghe một điều bí mật gì đó, và chiếc mũi xinh xinh còn dính vài đốm trắng trông thật dễ thương. Thiên thần của tôi hoàn hảo như thể được tạo ra từ bàn tay cẩn thận của tạo hóa. Trái tim tôi tan ra vì xúc động, sung sướng:

- Summer! Con gái yêu của mẹ! - Tôi vui sướng gọi tên con, cái tên chứa đựng những tia nắng ấm áp mà vợ chồng tôi đã dành cho con. Một lát sau, cô y tá đến bên giường tôi:

- Chị ơi, đã đến giờ tắm cho em bé. Cho em bé đi nào?

Tôi trao Summer cho cô y tá và cố nén sự lưu luyến, thăm thì:

- Mẹ yêu con lắm, Summer!

Cô y tá cẩn thận đón đưa bé từ vòng tay tôi và bước ra khỏi phòng. Tôi vẫn cố trông theo tấm chăn quăn đang khẽ đung đưa vì bàn chân nhỏ xíu của con quấy đạp.

Những khoảng lặng cuộc sống Chồng tôi đã đi ra ngoài, chỉ còn tôi và mẹ trong phòng. Mẹ ôm choàng lấy tôi, khi đó tôi mới thấy mắt mẹ cũng ướt đầm.

- Không tình cảm nào sánh được tình yêu thương mà người mẹ dành cho con của mình cả

- Mẹ nhìn sâu vào mắt tôi xúc động nói.

- Con hiểu mà - Tôi mỉm cười và đáp.

Khi được làm mẹ, tôi mới có thể cảm nhận sâu sắc tình yêu bao la của cha mẹ dành cho con. Cuộc đời của tôi có được một người mẹ hết lòng vì con cái, và giờ đây tôi cũng sẽ như mẹ tôi, mong muốn trở thành chỗ dựa vững chắc cho con gái của tôi sau này.

- Bích Thủy

Theo Replicas

Bước ngoặt cuộc sống

Joyce - người quản lý khách sạn ở gần bãi biển thành phố Ocean, bang New Jersey - thấy có hai cô gái trẻ đi du lịch đứng lúng túng trước quầy tiếp tân, liền cất tiếng chào: - Xin chào hai em, chị rất vui được tiếp đón hai em đến Logan nghỉ ngơi!

Khi Joyce trao chìa khóa phòng cho họ, cô để ý một trong hai cô gái, tên là Nancy, hình như cố tình cúi mặt để tránh ánh mắt của cô. Nancy cũng không nói một lời nào từ khi bước chân vào Logan. Joyce cảm thấy không thoải mái trước sự im lặng của Nancy.

Buổi sáng hôm sau, thấy Nancy đi ngang quầy tiếp tân, Joyce chủ động mỉm cười và cất chào: - Chào Nancy, sáng nay em khỏe chứ?

Nancy đáp lại lời chào bằng một sự im lặng. Joyce nghĩ có lẽ Nancy không nghe thấy lời chào của mình, cô nói tiếp:

- Đêm qua em ngủ có ngon không?

Đáp lại sự thân thiện của Joyce vẫn là một sự im lặng. Joyce cảm thấy ngượng ngùng, may thay lúc đó cô bạn của Nancy xuất hiện và rủ cô gái ra biển dạo chơi.

Mặc dù Nancy không nói một lời, nhưng cô ấy thỉnh thoảng nở một nụ cười yếu ớt. Có vẻ như Nancy cũng muốn đáp lại sự thân thiện của Joyce.

Ít ngày sau, hai cô gái làm thủ tục trả phòng. Khi họ vừa ra khỏi khách sạn, bất chợt Joyce cầm một món quà nhỏ và đuổi theo Nancy:

- Đợi đã Nancy! Chị có cái này tặng em. Chị rất vui nếu được kết bạn với em - Vừa nói, Joyce vừa thân thiện ôm tạm biệt Nancy.

Nancy vẫn không nói gì, chỉ vội vã bước lên xe. Trong suốt nhiều tháng sau đó, Joyce vẫn nghĩ về Nancy và luôn mong tìm được lời giải cho sự im lặng khó hiểu của cô gái.

Cho đến một hôm, Joyce nhận được một bức thư của Nancy. Nancy viết:

“Chị Joyce thân mến!

Có thể chị đã quên em, người khách đã không nói với chị một câu nào, nhưng những lời chị đã quan tâm đến em, em vẫn ghi nhớ mãi.

Em rất quý khoảng thời gian em ở tại khách sạn của chị. Chị biết không, chị đã tặng em một món quà rất đặc biệt. Từ trước đến giờ, chị là người đầu tiên ôm em...

Em sống trong một gia đình nghiêm khắc ở Pennsylvania, cha mẹ em giữ một khoảng cách rất lớn với con cái và hầu như không bao giờ nói lời yêu thương với em. Đến hai mươi tuổi mà em vẫn chưa một lần hò hẹn với ai. Em đã nhiều lần bị từ chối vì không biết cách trò chuyện và cởi mở lòng mình. Từ đó, em không dám nói chuyện với bất cứ ai và thậm chí em rất ngại khi trả lời những câu hỏi của chị. Em rất mong được kết bạn với chị.

Thương mến, Nancy."

Những khoảng lặng cuộc sống Kể từ đó, mỗi khi đi du lịch đến thành phố Ocean, Nancy luôn đến gặp Joyce và họ đã trở thành đôi bạn thân thiết.

Sau hai năm kể từ lần đầu tiên gặp Joyce, Nancy đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Cô sống cởi mở, và vui vẻ trò chuyện với mọi người. Đặc biệt, cô đã thể hiện lòng yêu thương với cha mẹ mình bằng những vòng tay ấm áp.

Có lẽ, tình bạn chân thành của Joyce là một bước ngoặt - một món quà tinh thần giúp Nancy có được niềm tin, và sự thay đổi tuyệt vời trong cuộc sống của mình.

- Ngọc Trân

Theo A Hug for Nancy

Tình cha

Khi tôi chỉ mới chập chững biết đi, cha đã rời bỏ mẹ con tôi. Tôi sống cùng mẹ và mỗi năm chỉ được gặp cha hai lần. Đó là những khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời của tôi. Cha đã dạy tôi biết bơi, biết chèo thuyền và đi khắp các đảo bằng chiếc thuyền nhỏ...

Dường như để bù đắp tình thương cho tôi nên ông cố thực hiện tất cả những yêu cầu của tôi.

Từ khi lên 12 tuổi, tôi không được đi chơi với cha lần nào nữa. Đến năm tôi 14 tuổi, mẹ tôi tái giá và sau đó là những chuỗi ngày đau khổ, bất hạnh của hai mẹ con tôi. Mẹ thường xuyên bị cha dượng đánh, có lần phải đi bệnh viện cấp cứu, còn ông ấy ngồi tù hai năm. Sau sự cố đó, mọi việc vẫn không thay đổi, hai mẹ con tôi vẫn bị đánh đập tàn nhẫn.

Vào một ngày nọ, tôi nghe có tiếng loảng xoảng của bát đĩa, cửa kính vỡ, rồi tiếng dượng chửi và đánh mẹ tôi... Tôi chạy xuống cầu thang và thấy ông đang say rượu, ngồi ngả nghiêng trên ghế, còn mẹ tôi nằm sấp trên ghế dài. Ông nhìn thấy tôi, và tôi biết sắp đến lượt mình nên cố chạy thật nhanh ra khỏi cửa để thoát khỏi căn nhà u ám đó.

Tôi đến buồng điện thoại công cộng và gọi cho cha tôi:

- Cha ơi, hãy giúp con và mẹ con với, con không biết phải làm gì vào lúc này cả!

Tôi khẩn thiết cầu cứu trong điện thoại, và mong chờ câu nói của cha rằng: "Con gái, hãy đợi cha. Cha sẽ đến ngay".

Nhưng tôi hoàn toàn thất vọng, cha xin lỗi tôi vì không thể đến giúp được. Lòng tôi nặng trĩu và rất giận cha. Dù không có tiền, không có người thân và cũng không biết nhờ ai giúp đỡ, nhưng tôi quyết không bao giờ quay về căn nhà đó nữa.

Trong cơn tuyệt vọng, tôi chợt nhớ đến người bạn của mẹ và chạy

đến nhờ cô ấy tìm giúp một công việc làm nuôi sống bản thân.

Cuộc đời tự lập của tôi bắt đầu từ đây.

... Ba tháng sau, tôi vẫn không liên lạc với cha tôi, mỗi lần nghĩ đến ông là tim tôi nhức nhối. Cho đến một ngày tôi nhận được tin cha tôi đang hấp hối và ông muốn gặp tôi.

Tôi vội trở về và gặp cha đang nằm trên giường bệnh, thân hình gầy gò, ốm yếu. Nhìn cha như thế, tôi không cầm được nước mắt. Thì ra, cha tôi mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, căn bệnh đang bào mòn sức sống của ông từng ngày từng giờ. Do đó, cha không thể đến với tôi vào những lúc tôi cần giúp đỡ. Tôi thật sự hối hận vì đã không quan tâm đến cha mình trong suốt thời gian qua. Tôi chỉ biết cha lúc nào cũng sẵn sàng đáp ứng những yêu cầu của tôi, mà không biết người cũng rất cần tôi săn sóc, an ủi. Tôi nắm tay cha và nói lời xin lỗi. Cha áp tay tôi vào má và nói:

- Cha biết con đã đau khổ rất nhiều nhưng cha không thể giúp con được. Lúc đó cha chỉ muốn nói rằng: "Con gái, hãy đợi cha. Cha sẽ đến ngay... nhưng cha không nói được..."

Tôi òa khóc nức nở. Cha lùa đôi tay gầy guộc vào tóc tôi và an ủi tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được tình thương của cha đối với tôi vẫn vẹn nguyên như ngày tôi còn bé.

Vài ngày sau cha tôi qua đời trong sự thanh thản, bình yên và trước khi đi vào giấc ngủ nghìn thu, người vẫn còn kịp nói:

- Cha yêu con rất nhiều! Con gái à, trước đây cha rất hối tiếc vì chưa làm tròn nghĩa vụ của một người cha, nhưng giờ đây, thấy được con sống mạnh mẽ và tự tin như thế, cha đã có thể yên lòng. Hãy dũng cảm lên, con gái! Cha tin con có thể sống tốt như cha mong đợi...

- Đặng Thị Hòa

Theo What Was Left Unspoken

Hạt giống ta gieo

"Sự giàu có không tính bằng tài sản mà ta đang sở hữu, mà tính bằng những công việc mà ta đã làm cho mọi người."

- Immanuel Kant

Sandy sống trong một căn hộ chật hẹp đến nỗi mỗi khi đi chợ về, cô phải xếp dịch một vài thứ trong nhà mới có chỗ đặt giỏ đồ của mình xuống. Cô vất vả từng ngày mới nuôi sống bản thân và đưa con gái 4 tuổi của mình. Hàng tháng, những khoản chi tiêu như tiền thuê nhà, thức ăn, giặt giũ, tiền mua sách vở cho con gái, thuốc men... đã chiếm hết phần lớn tiền lương của cô. Vì thế, những vật dụng gia đình như ti vi, lò nướng, máy giặt... đều được cô liệt kê vào danh mục "khi nào dư dả sẽ mua".

Nhưng cô thường an ủi mình rằng, ít nhất cô đã có ba điều rất quan trọng trong cuộc sống. Thứ nhất là những kỷ niệm; thứ hai là những người bạn đích thực; và thứ ba là hạt giống mà cô đang gieo trồng.

Đối với Sandy, kỷ niệm không chỉ là những ký ức tươi đẹp đã qua mà còn là những điều rất đỗi giản dị. Đó là những giây phút vui đùa, dạo chơi hay ở bên cạnh con gái, hoặc những khoảnh khắc cô thả hồn vào những bản nhạc yêu thích, đắm mình trong dòng nước mát hay thức dậy sớm ngắm những tia nắng bình minh...

Với bạn bè, cô thường nói: "Người bạn đích thực không bao giờ bước ra khỏi trái tim và cuộc đời của bạn; là người mà bạn có thể chia sẻ khi gặp đau khổ và cùng vui vẻ khi hạnh phúc. Sự xa cách về thời gian và không gian sẽ không làm phai mờ tình bạn. Thậm chí, khi họ không còn nữa thì hình ảnh của họ vẫn sống mãi trong lòng bạn".

Còn điều thứ ba, "những hạt giống đang gieo", Sandy nói rằng:

- Điều này còn tùy thuộc vào mỗi chúng ta.

Tôi không gieo trồng hạt cay đắng hay buồn khổ vào mảnh đất

tương lai. Bạn đang gieo điều gì, bạn sẽ gặt được điều đó. Con gái tôi chính là mầm sống mà tôi đang cất công chăm sóc.

Trúc Phương

Theo *Viva Consulting*

“Con đường dẫn đến hạnh phúc nằm ở hai nguyên tắc đơn giản: hãy tìm kiếm điều bạn cần và làm tốt. Và khi tìm được rồi, hãy đặt tất cả tâm hồn, bầu nhiệt huyết, năng lượng, tham vọng và khả năng của bạn vào đó.”

- John D. Rockefeller III -

Món quà đặc biệt

"Thế là mình đã sắp bước sang tuổi 60", Betty vừa nghĩ vừa thở dài khi đóng cửa văn phòng, kết thúc một ngày làm việc của mình. Bà tự nhủ: "Hình như tuổi già đến với mình từng giây từng phút".

Cách đây một thời gian, khi bạn bè của Betty bắt đầu dành thời gian để nghỉ ngơi, thì bà cùng chồng quyết định mở văn phòng kinh doanh địa ốc. Đây là công việc đầu tiên của bà sau gần 30 năm làm nội trợ và chăm sóc gia đình.

Betty không có nhiều kinh nghiệm trong vai trò là người quản lý công ty, nhưng với phương châm: "Luôn lên kế hoạch chu đáo và hết mình cho công việc", việc kinh doanh của bà khá thuận lợi và ngày càng phát triển.

Tối hôm đó bà trở về nhà, vì quá mệt mỏi nên không đi tập thể dục cùng với Jack - cậu cháu trai - đang học năm cuối cấp trung học. Khi đang đọc một số tài liệu cho ngày mai, bỗng điện thoại reo lên:

- Mẹ à, mẹ khỏe không? - Con gái lớn hỏi thăm bà - Con không thấy mẹ đến tập thể dục cùng với cháu.

- Hôm nay mẹ hơi mệt - Bà trả lời - Mẹ đang cố gắng sắp xếp công việc ở văn phòng để kịp đón lễ Giáng sinh. Công việc khá vất vả, nhưng ngày mai mẹ sẽ ổn thôi.

- Vậy! Chúc mẹ ngủ ngon.

Sắp xếp giấy tờ lại, Betty lên giường nhưng vẫn chưa an lòng để có thể có được một giấc ngủ ngon. Bà nghĩ đến những công việc cần làm trong ngày mai: cho đăng báo danh sách những căn nhà mới, đến chụp ảnh ngôi nhà ở Lakeland, mang quà tặng đến nhà Joneal, đi tập thể dục với Jack và trang trí văn phòng đón Giáng sinh...

Trang trí văn phòng! Mình thật sự không có thời gian để làm công việc ấy! Bà mệt mỏi thốt lên:

- Trời ơi! Công việc quá nhiều mà mình lại không tìm được thời

gian nào để làm nữa. Bà thở dài khi nghĩ đến sức khỏe của mình ngày càng kém, và không có thời gian thư giãn cho riêng mình.

Sáng hôm sau, dù cảm thấy mỏi lưng nhưng Betty vẫn đến công ty làm việc. Vừa đậu xe vào bãi, Betty sững sốt khi nhận ra ánh đèn lấp lánh trên những cành thông ở văn phòng của bà.

Betty vội bước ra khỏi xe, gương mặt của bà rạng rỡ và không khỏi kinh ngạc. Mỗi cửa ra vào của công ty đều được giăng đèn kết hoa cùng với dòng chữ: "Chúc mừng Giáng sinh", bên dưới cây thông kết đèn điện rực rỡ có một tấm thiệp với lời chúc: "Chúng cháu hy vọng đã mang đến cho bà một điều ngạc nhiên thú vị trong dịp lễ Giáng sinh năm nay. Chúng cháu cảm ơn bà vì bà đã mang đến cho chúng cháu những ngày Noel thật đặc biệt trong những năm qua. Các cháu yêu quý của bà".

Thì ra vào lúc nửa đêm, Korie - cháu ngoại của bà - và các anh chị của cô đã đến văn phòng thực hiện món quà đặc biệt dành cho bà ngoại mình.

Niềm hạnh phúc trào dâng thật khó diễn tả, bà xúc động nói: "Cảm ơn các cháu! Không món quà nào khiến bà vui hơn những gì các cháu đã làm cho bà trong lễ Giáng sinh năm nay".

Và thật kỳ diệu, Betty cảm thấy không mỏi lưng chút nào trong ngày hôm ấy nữa.

- Lam Anh

Theo *The Gift*

Niềm vui bất ngờ

Vừa nhảy chân sáo lên cầu thang, Bern vừa huýt sáo theo một điệu nhạc sôi nổi. Ngửi thấy mùi thơm của củi thông đang cháy tí tách trong lò sưởi, cậu gọi bà:

- Bà ơi, cháu có tin vui đây này! - Vừa nói Bern vừa quàng tay ôm hôn bà - Ngày mai, cháu và các bạn sẽ bắt đầu chuyến hành trình xuyên các thành phố. Chúng cháu muốn thực hiện chuyến đi này trước khi tốt nghiệp đại học, bà ạ!

Nghe giọng nói hào hứng của cháu trai, bà nội của Bern mỉm cười:

- Cháu đã chuẩn bị tất cả mọi thứ rồi chứ?

- Vâng, chúng cháu đã chuẩn bị kỹ càng lắm rồi, bà ạ! Mọi thứ cháu đã ghi trong quyển sổ này, bà giúp cháu xem còn thiếu gì không nhé? Bà nội xem xong quyển sổ rồi nói:

- Các cháu đã chuẩn bị rất kỹ đấy! Cứ nhìn các cháu tính toán chi tiết về đồ ăn, thức uống, về xe cộ, về chỗ dừng chân nghỉ ngơi ở những nơi sẽ đi qua... là bà có thể yên tâm rồi đó. Rõ ràng đứa cháu ngày nào luôn quán quít bên bà giờ đã là một chàng trai trưởng thành và có thể tự chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho mình khi cần thiết.

- Chúng cháu đã không bỏ qua chi tiết nào, dù là nhỏ nhất, bà ạ. Thậm chí, cháu đã cố gắng lường trước những tình huống hay sự cố có thể xảy ra và vạch rất nhiều kế hoạch dự phòng nữa. Đây sẽ là một chuyến đi tuyệt vời! Nhưng cháu sẽ nhớ bà lắm đấy! - Chàng trai ôm bà thật chặt.

- Bà cũng nhớ cháu lắm. Nhưng cháu cho bà mượn lại quyển sổ đã nào!

Cẩn thận gỡ vòng lò xo ở gáy quyển sổ ra, bà lấy trong hộp bàn một xấp giấy trắng và gắn chen lẫn vào giữa những trang giấy đầy chữ đó.

- Cháu ạ, công việc này là phần quan trọng nhất trong chuyến hành trình của cháu đây - Bà nói một cách bí mật - Đó là phải dành những trang giấy trắng để cháu ghi những điều bất ngờ thú vị sẽ xảy ra trong suốt cuộc hành trình đó. Chính những điều bất ngờ này mới thực sự là những khoảnh khắc đáng nhớ và đem lại niềm vui cho cháu.

Ngừng một lát, bà nói tiếp:

- Cháu cũng đừng cố gắng tính toán quá chi li, xếp đặt mọi chuyện quá hoàn hảo như ý muốn của mình mà phải biết đón nhận những thay đổi. Biết đâu đó là những thay đổi tốt đẹp mà chúng ta luôn mong đợi đây, cháu ạ!

- Hoa Phượng

Theo *Silver Skates*

Chậu cây xấu xí

“Ý nghĩa cuộc sống đôi khi nằm trong những điều bình dị nhất.”

- Barbara Braham

Tôi cúi nhìn kỹ hơn những nụ hoa màu nâu bé xíu đang cố bám vào thân cây dài khẳng khiu rũ xuống chiếc chậu sành mộc mạc. Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ đây là món quà tuyệt vời mà vợ chồng con gái tôi cất công gửi từ xa đến để tặng tôi hay sao?

Tôi cảm thấy buồn khi con tôi vô tình gợi lại những cảm giác trống trải trong tâm hồn mình. Từ khi chồng tôi mất, mọi người không còn gọi tôi là bà Jim Ennis, mà chỉ gọi tôi là mẹ của bé Sarah. Rồi đến lúc con gái tôi trưởng thành và đi lấy chồng, tôi không còn cơ hội để thủ thi với con trong đêm khuya nữa. Chậu cây này làm tôi cảm thấy thêm thương xót cho Những khoảng lặng cuộc sống mình: một người mẹ, một người bà nhưng lại không có ai bên cạnh để tôi được sống thực sự như những người mang những chức danh thiêng liêng ấy.

Tôi đem chậu cây để trong nhà kho tầng hầm và không ngó ngàng gì đến nó nữa. Thời gian sau, lúc đi xuống kho, tôi vô cùng sửng sốt khi thấy chậu cây giờ đây đang trổ hoa rất đẹp. Những cánh hoa màu trắng thanh tao bao bọc quanh nhụy hoa màu đỏ thắm. Bàn tay tôi bất giác run run không dám chạm vào những bông hoa e ấp mong manh ấy.

Tôi cẩn thận mang chậu hoa lên nhà và cố không để hơi thở của mình chạm vào những cánh hoa! Giờ tôi mới hiểu, cây lan này cần một thời gian để chuyển từ vài cành cây xấu xí thành một chậu hoa tuyệt đẹp.

Đế ở cửa sổ phòng khách, chậu hoa lan khoe sắc như mời gọi mọi người dừng lại để thưởng thức. Bác đưa thư, những người hàng xóm mà tôi hiếm khi chuyện trò nay lại đến hiên nhà tôi để chiêm ngưỡng:

- Chà! Chậu hoa của bác đẹp thật!

Tôi vui vẻ giải thích:

- Trước đây, trông nó yếu ớt và xơ xác lắm!

Vừa nói, tôi vừa nhanh nhẹn mời khách dùng nước trà và bánh ngọt. Đây là những chiếc bánh tự tay tôi nướng sau nhiều năm sống cô độc, lặng lẽ. Mỗi ngày cây lan của tôi lại nở thêm hoa mới, tôi cũng dần dần nối lại mối quan hệ với mọi người.

Một buổi sáng nọ, con gái tôi gọi điện báo tin, sau bao năm vất vả vừa làm việc vừa hoàn thành luận văn thạc sĩ, chồng nó đã tìm được việc làm ở gần nhà tôi. Vài tuần nữa, cả hai vợ chồng nó sẽ chuyển đến sống với tôi.

Giờ đây, tôi thấy mình như cây lan đang trổ hoa kia! Cuộc sống của tôi tràn đầy niềm vui, và mỗi ngày mới đối với tôi như một nụ hoa e ấp đang chờ khoe sắc.

- Bích Thủy

Theo *The Ugly Orchid*

Giai điệu huyền thoại

Trong màn đêm, những người lính chiến trường mệt mỏi đang sung sướng đón nhận những giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi. Lúc đó, họ có được chốc lát thời gian thoát khỏi âm thanh gầm rú của hỏa lực, những tiếng rên rỉ của đồng đội bị thương và cả nỗi lo cái chết có thể đến với mình bất cứ lúc nào. Họ châm lửa hút thuốc và thì thầm trò chuyện về những ước mơ, khát vọng của mình, hay chỉ nằm yên lặng ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao, để cho nỗi nhớ quê hương tràn ngập cõi lòng.

Riêng đại úy Robert Ellicombe của quân đội Liên bang vẫn không có một giây phút thanh thoi. Đó là năm 1862, khi cuộc nội chiến Nam - Bắc của nước Mỹ đang ở giai đoạn khốc liệt nhất. Mặc dù trên chiến trường, lính Liên bang đang áp đảo đối phương, nhưng ông vẫn không yên lòng và không hề cảm thấy vui mừng. Trong cuộc chiến này, đất nước ông đã chia cắt làm hai, anh em cùng nòi giống chống lại nhau và gây ra cuộc chiến tranh đẫm máu... Đang trầm trở suy nghĩ, bỗng nhiên ông nghe thấy một âm thanh rất khẽ. Đó là tiếng rên đau đớn của một người lính, có lẽ anh ta đã bị thương và bị đồng đội bỏ quên gần vị trí đóng quân của ông.

Ellicombe phân vân: "Có phải là quân Liên bang không nhỉ?" Ông liếc nhìn xung quanh, những người lính của ông không hề nghe thấy tiếng rên ấy. "Nhỡ đâu anh ta không phải là quân Liên bang thì sao? Nhưng dù là ai đi nữa, anh ta cũng đang cần giúp đỡ. Mình không thể làm ngơ trước một người như thế".

Ellicombe bò sát mặt đất hướng về phía phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt ấy. Mười đầu ngón tay của ông rớm máu khi chạm phải những mảnh đạn ngổn ngang ghim khắp mặt đất. Ông thầm cảm ơn bóng đêm đã giúp ông tránh khỏi những họng súng đe dọa của đối phương và cả những cái nhìn nghi kị của đồng đội ông. Khi ông đến nơi, tiếng rên ấy đã ngắt quãng và đang có vẻ yếu dần. Cố gắng kéo được người lính về trại, ông kiểm tra mạch đập của anh ta nhưng đã quá trễ. Người lính ấy đã tắt thở.

Người lính này mặc đồng phục của phe đối phương, khuôn mặt

của anh ta vẫn còn quá trẻ... Ông Ellicombe choáng váng khi nhìn rõ gương mặt của anh lính tử trận. Ông không những biết rõ mà còn ngắm nhìn gương mặt này mỗi ngày từ khi nó còn là một đứa trẻ đỏ hỏn. Tấm hình chụp gương mặt này vẫn luôn được ông mang theo bên mình và thường đem ra nhìn mỗi lúc rảnh rỗi. Nỗi đau đớn phút chốc như xé nát tâm hồn ông.

Đó chính là con trai của ông. Ông vẫn tự hào về chàng trai tài năng, thông minh và có niềm đam mê âm nhạc mãnh liệt này. Khi cuộc chiến bắt đầu nổ ra, anh là sinh viên của một học viện nổi tiếng ở miền Nam nước Mỹ. Cũng từ đó, ông Ellicombe mất liên lạc với con trai của mình. Bây giờ, ông đau đớn ôm ghì lấy xác con và gục khóc nức nở. Trái tim ông như tan ra từng mảnh.

Trong cơn tuyệt vọng, ông nhìn thấy trong túi áo của con có một mảnh giấy nhàu nát. Đó là lời một bài hát gồm cả phần nhạc đệm mà có lẽ do con trai ông đã viết ra trên chiến trường khốc liệt.

Sáng sớm hôm sau, đại úy Ellicombe xin phép được tổ chức lễ tang cho con trai. Tuy chàng trai là lính của phe đối lập, nhưng cấp trên vẫn tạo điều kiện cho ông chôn cất con trai tử tế, chỉ trừ một điều là không thể dùng bài hát truy điệu truyền thống của quân đội Liên bang.

Trong tay đại úy vẫn còn cầm mảnh giấy nhàu nát của con trai. Tuy Ellicombe không hiểu biết về âm nhạc nhưng ông quyết định lấy bài hát đó để làm nhạc lễ truy điệu cho con trai của mình. Ông nghĩ, đây có thể là dịp duy nhất để bài hát này được cất lên. Nó sẽ như lời an ủi đứa con yêu thương của ông trong lần tiễn biệt cuối cùng.

Khi điệu nhạc vang lên, tất cả những người viếng tang đều xúc động và cảm nhận giai điệu bài hát thật hào hùng, mạnh mẽ và đầy nhiệt huyết. Nó hòa quyện vào nỗi tiếc thương trong lòng mỗi người về sự hy sinh cao cả của những người lính đã ngã xuống vì Tổ quốc.

Hơn một thế kỷ trôi qua, bản nhạc gắn liền với câu chuyện bi thương của hai cha con đại úy Ellicombe đã trở thành một huyền thoại, và là giai điệu không thể thiếu trong bất kỳ một lễ tang nào của quân đội Hoa Kỳ.

- Hoa Phụng

Theo *The Stories of Life*

Điều kỳ diệu từ một nhà tù

"Tình yêu là sức mạnh duy nhất có thể chuyển biến một kẻ thù thành một người bạn."

Năm 1921, Louis trở thành giám đốc nhà tù Sing Sing và tạo ra một sự thay đổi lớn trong nhà tù này. Trước đó, nhà tù Sing Sing nổi tiếng về việc đối xử khắc nghiệt với tù nhân. Nhưng dưới sự quản lý củ Louis, suốt hai mươi năm sau đó, Sing Sing đã trở thành một trại tù nổi tiếng vì đối xử với tù nhân rất nhân đạo. Những ai tìm hiểu hệ thống nhà tù Sing Sing đều nói sự thay đổi đó là nhờ ở Louis.

Nhưng khi hỏi Louis, ông lại nói rằng:

- Tôi làm được điều đó là nhờ người vợ tuyệt vời của tôi - Catherine - người đã mất cách đây hai năm.

... Thời gian ông Louis bắt đầu nhận việc, Catherine vẫn còn là một người mẹ trẻ với ba đứa con nhỏ. Ngay từ đầu, mọi người bảo cô tuyệt đối không được bước chân vào bên trong nhà tù. Điều này có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của cô và liên lụy đến chồng của cô nữa. Nhưng những lời cảnh báo ấy không ngăn cản được Catherine. Khi trận đấu bóng rổ đầu tiên trong tù được tổ chức, cô đã bước vào phòng thi đấu cùng ba đứa con xinh đẹp của mình và ngồi trên khán đài, cạnh những người tù hung dữ để cổ vũ nhiệt tình cho họ thi đấu.

Cô không tỏ ra xa lánh họ mà ngược lại, cô nói:

- Chồng tôi và tôi sẽ chăm sóc những con người này, và tôi tin chính họ cũng sẽ chăm sóc cho tôi và các con tôi! Vì vậy, tôi không có gì để lo sợ cả.

Catherine quyết tâm giúp đỡ những phạm nhân cùng những người thân của họ. Một hôm cô đến thăm một tù nhân mù bị kết tội giết người và hỏi:

- Anh có biết đọc chữ nổi Braille không?

- Braille là cái gì thế? - Anh ta hỏi.

Thế là, Catherine bắt đầu dạy cho anh ta đọc. Năm tháng qua đi, cô giúp hết người tù này đến người tù khác và để lại sự yêu mến, cảm phục trong lòng những con người phạm tội ấy. Cho đến một ngày, cô mất trong một tai nạn giao thông. Buổi sáng hôm đó, Louis không đến làm việc và nhờ người khác quản lý nhà tù giúp ông. Việc này khiến tất cả các tù nhân đoán rằng, ông đang gặp một chuyện nghiêm trọng nào đó.

Hôm đám tang của Catherine chuẩn bị đưa đi, ông phó trại tù đi tuần tra như mọi ngày và thực sự bị sốc khi thấy những tội nhân khác khổ, dữ dằn đã tụ tập rất đông trước cổng chính của nhà tù. Ông đến gần và nhận thấy gương mặt của họ buồn bã và nhiều người trong đó bật khóc. Họ muốn đến tiễn đưa Catherine - người đã dành cho họ một tình thương, một sự quý mến thật sự trong suốt một thời gian dài không quản ngại khó khăn và nguy hiểm đến bản thân. Ông quay lại nói với các tù nhân:

- Thôi được! Các bạn có thể đi, chỉ cần tối nay các bạn quay về điểm danh đầy đủ.

Rồi ông mở cổng cho đoàn phạm nhân bước đi, ông cũng không cần cho lính gác đi theo họ. Đoàn phạm nhân đến ngỏ lòng yêu kính và vĩnh biệt Catherine yêu quý của họ lần cuối, và tối hôm đó tất cả các phạm nhân đều trở về trại đầy đủ.

- Thu Liên

Theo Inspiration Stories

Chiếc đàn piano màu gụ đỏ

Khi còn trẻ, tôi là nhân viên bán hàng cho một công ty kinh doanh đàn piano ở đường Louis, New York. Một lần, cửa hàng của chúng tôi nhận được một "đơn đặt hàng" là một bưu thiếp đến từ vùng Đông Nam bang Missouri.

Trên bưu thiếp đó viết: "Xin hãy mang một chiếc đàn piano màu gụ đỏ tới cho cháu tôi.

Tôi sẽ trả góp 10 đô la mỗi tháng bằng tiền bán trứng gà". Qua nét chữ, tôi có thể đoán được người viết là một bà cụ. Bà ấy viết câu đó lặp đi lặp lại kín hết tám thiếp, chỉ chừa ở mặt trước một khung nhỏ để ghi địa chỉ. Tất nhiên, công ty chúng tôi không thể bán piano trả góp được, nên chúng tôi phớt lờ bưu thiếp đó đi.

Đến một ngày, cửa hàng nhận được nhiều đơn đặt hàng từ vùng Đông Nam Missouri, chúng tôi phải chở đàn đến giao. Luôn tiện, tôi đến địa chỉ ghi trên tám bưu thiếp của người muốn mua đàn trả góp. Gần giống như sự tưởng tượng của tôi: một bà cụ sống trong túp lều lụp xụp bên cạnh một cánh đồng cằn cỗi. Sàn căn lều rất bẩn, đàn gà chạy nhảy lung tung, không có xe, không có điện thoại... chỉ trừ một mái nhà dột nát. Người mà bà cụ định mua đàn tặng cho chính là cháu gái của bà, cô bé lúc đó khoảng 10 tuổi, mặc váy áo vá chằng chịt và đi chân trần lấm lem bùn đất.

Tôi giải thích cho bà cụ rằng, chúng tôi rất buồn vì không giúp được cho bà cụ. Nhưng điều này không làm bà cụ từ bỏ ý định của mình, cứ sáu tuần một lần chúng tôi lại nhận được một bưu thiếp y hệt như nhau, chỉ cần một cái đàn piano màu gụ đỏ và lời hứa rằng sẽ trả 10 đô la mỗi tháng.

Khoảng hai năm sau, tôi mở công ty riêng và thường xuyên đi giao đàn piano cho khách hàng. Có một lần, tôi đăng quảng cáo trên báo Missouri. Ngay lập tức, tôi nhận được những bưu thiếp như đã từng nhận ở công ty cũ. Trong hàng tháng trời, tôi cũng làm ngơ trước những tờ bưu thiếp đó.

Nhưng rồi một hôm, công ty nhập về một số đàn piano kiểu mới trong đó có một chiếc đàn màu gụ đỏ. Dù biết doanh thu của công ty có thể giảm sút, nhưng tôi vẫn quyết định đưa chiếc đàn lên xe và chở tới nhà bà cụ. Tôi nói rằng, nếu bà cụ trả 10 đô la mỗi tháng thì phải trả 52 lần. Tôi đặt chiếc piano vào chỗ ít có khả năng bị đột nhất. Tôi cũng dặn bà và cháu bé giữ cho bọn gà đừng nhảy lên làm bẩn chiếc đàn mới rồi lên xe quay về, coi như mình đã cho không một cây đàn.

Thế nhưng, cứ đều đặn mỗi tháng, tôi nhận được 10 đô la gửi đến bằng đường bưu điện.

Chuyện này xảy ra liên tục trong 52 tháng. Đôi khi còn có cả những đồng tiền xu được băng dính dính chặt vào trong bưu thiếp.

Sau đó suốt hơn 20 năm, tôi mới có cơ hội trở lại Missouri và ghé vào một nhà hàng để dùng bữa. Bất chợt, tôi nghe được tiếng đàn piano rất hay do một cô gái xinh đẹp chơi. Tôi lại gần cô gái và đứng mãi mê nghe nhạc. Bản nhạc chấm dứt, tôi lịch sự bắt chuyện với cô, và đúng là một điều kỳ diệu, tôi phát hiện ra cô gái này chính là cô bé mặc váy áo vá trong căn lều đột nát năm xưa.

Cô gái kể, từ khi được bà đặt mua cho chiếc đàn piano màu gụ đỏ, cô đã chăm chỉ luyện tập và lớn lên giành được nhiều giải thưởng âm nhạc ở trường và địa phương. Bây giờ cô đã có gia đình, nhưng bà cô đã mất cách đó hai năm. Tôi hỏi cô có biết bà cô làm thế nào để mua được chiếc đàn giá trị như thế vào thời điểm đó không; cô gái bảo rằng lúc đó mình còn quá nhỏ nên không biết và bà cô cũng không nhắc đến điều này. Còn tôi - một người xa lạ đang đứng trước mặt cô gái - lại hiểu rõ bà của cô, người đã tích góp và tận tiện từng đồng tiền như thế nào để trả cho chiếc đàn màu gụ đỏ ấy. Tôi chia tay cô gái và bước đi thật nhanh, vì bạn biết đấy, đàn ông không bao giờ muốn để người khác biết được mình đang khóc.

- Tuấn Phong

Theo *Warmhearts*

Món quà cho người nhút nhát

Lisa là một cô gái nông dân chính gốc, lớn lên tại một vùng đồng bằng gần sông Canard, thuộc tỉnh Ontario, Canada. Năm cô mười sáu tuổi, cha cô nghĩ rằng con gái cấp sách đến trường như vậy đã đủ, nên buộc cô nghỉ học và đi kiếm việc làm phụ giúp gia đình. Lúc đó, cô chỉ biết chút ít tiếng Anh, cộng thêm vốn kiến thức dang dở của mình, nên chuyện kiếm được công việc văn phòng là rất khó khăn.

Ông Frank cha cô là người nghiêm khắc, nóng tính. Ông buộc con gái phải tìm được việc làm, nhưng không nghĩ đến những khả năng hạn chế của cô.

Ngày ngày, cô vẫn lên xe buýt đi vào thành phố, nhưng vốn là một người nhút nhát, cô không đủ can đảm đưa tay gõ cửa bất kỳ một công sở nào, thậm chí cũng không dám tiếp xúc với những công ty đăng tin tuyển người. Một tuần trôi qua, cô vẫn vào thành phố và đi loanh quanh vô định cho đến khi trời sập tối lại quay về nhà. Cha cô thường hỏi:

- Bữa nay có chút may mắn nào không, Lisa?

Cô ngoan ngoãn trả lời như mọi khi:

- Thưa cha, không có... không có may mắn gì cả.

Giọng điệu câu hỏi của cha cô ngày càng gay gắt, Lisa biết rằng tình trạng này không thể kéo dài hơn được nữa.

Một hôm, trong khi đi ngang qua khu thương mại của thành phố Detroit, Lisa nhìn thấy thông báo của công ty Vasa: "Cần tuyển một thư ký. Vui lòng liên hệ ở văn phòng B2".

Cô leo hết dãy cầu thang dài bốn tầng mới đến được văn phòng của công ty, cô run run gõ cánh cửa phòng B2. Bà trưởng phòng Margaret tiếp cô. Bằng vốn tiếng Anh lúng củng và có nhiều lỗi, Lisa nói rằng cô mong muốn làm việc như một thư ký và bịa ra rằng cô đã mười chín tuổi. Bà Margaret biết ngay cô gái đang nói dối, nhưng

vẫn quyết định cho cô một cơ hội.

Bà dẫn Lisa băng qua một dãy bàn đến trước một cái máy đánh chữ ở cuối phòng, rồi bảo cô ngồi xuống đánh thử một trang văn bản. Sau đó, bà Margaret đi vào phòng làm việc của mình. Lisa có cảm giác như hàng trăm cặp mắt đang nhìn vào cô chòng chọc.

Lisa nhìn thấy đồng hồ đã 11 giờ 40 phút, mọi người sắp sửa đi ăn cơm trưa vào lúc 12 giờ. Cô nghĩ rằng lúc ấy mình sẽ đi lẫn vào mọi người để chuồn khỏi đây, nhưng cô nghĩ ít ra cũng nên cố gắng gõ hết văn bản này.

Lần đầu tiên, cô đánh được một dòng gồm có năm chữ nhưng đã sai bốn lỗi. Cô rút tờ giấy ra khỏi máy và quăng đi. Lần thứ hai, Lisa đánh được trọn một đoạn, nhưng vẫn mắc nhiều lỗi.

Đồng hồ chỉ 11 giờ 45 phút. Cô lại rút tờ giấy ra khỏi máy và làm lại. Lần này cô gõ xong trọn bài, nhưng vẫn còn mắc nhiều lỗi rải rác. Đồng hồ đã chạy đến 11 giờ 55 phút... "Năm phút nữa là mình thoát!" - Cô nhủ thầm như vậy.

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng mở ra, cô thấy bà Margaret bước vào. Bà tiến thẳng đến chỗ Lisa ngồi, đặt một tay lên bàn và tay kia lên vai cô gái. Bà xem qua văn bản đánh máy của cô rồi bảo:

- Lisa à, cô làm tốt đấy chứ!

Lisa sững sờ khi nghe bà Margaret nói, cô nhìn trang giấy đánh chữ của mình rồi ngược nhìn bà như không tin điều bà nói là sự thật.

Lời khích lệ đơn giản của bà khiến ý định lần trốn của Lisa tan biến và lòng tự tin bắt đầu nhen nhóm trong cô. Cô nghĩ:

- Không ngờ mình cũng có khả năng làm được công việc này, bà trưởng phòng đã khen mình đấy thôi. Mình phải chứng tỏ năng lực của mình không chỉ có thế.

Quả thực, Lisa không những đã làm được điều đó mà còn làm nên một kỳ tích trong công ty. Cô là người có thâm niên làm việc tại Vasa suốt 51 năm; trải qua hai cuộc chiến tranh thế giới, một thời kỳ

kinh tế suy thoái và qua 11 đời tổng giám đốc của Vasa!

Công việc và cuộc đời của cô thực sự thay đổi từ một câu nói khích lệ của bà trưởng phòng Margaret. Chính bà đã trao tặng cho Lisa - một cô gái trẻ nhút nhát quê mùa - một món quà quý giá. Đó là lòng tự tin khi cô bước vào ngưỡng cửa trưởng thành và có trách nhiệm với gia đình, bản thân.

- Gia Văn

Theo *The Stories of Life*

“Những cơ hội lớn để ta giúp đỡ người khác hiếm khi xuất hiện, nhưng những cơ hội nhỏ để ta làm điều đó vẫn ở quanh ta mỗi ngày.”

- Sally Kock -

Câu chuyện ở thành phố Queens

Tôi lớn lên trong một khu phố cổ, thuộc thành phố Queens vốn có những con đường gập ghềnh quanh co. Khi còn bé, cha mẹ nghiêm cấm tôi chơi với những đứa trẻ cùng tuổi trong xóm. Vì vậy, tôi hoàn toàn không có một người bạn hàng xóm nào.

Vào kỳ nghỉ hè năm tôi mười hai tuổi, cha mẹ cho phép tôi ra ngoài chơi cùng bọn trẻ và ở đó tôi gặp được Manny.

Manny rất thích chơi trò "tạt lon", tôi cũng thích nhưng không biết cách chơi nên đứng nhìn rất tội nghiệp. Hình như chẳng có đứa trẻ nào để ý đến sự có mặt của tôi, nhưng Manny thì khác. Cậu ấy chắc hẳn thấy được niềm khát khao trong mắt tôi nên đến mời tôi cùng chơi. Manny là người duy nhất trong đám trẻ quan tâm đến tôi và kiên nhẫn chỉ cho tôi chơi những trò mới lạ. Từ đó, chúng tôi lúc nào cũng cùng chơi với nhau, và kể cho nhau nghe những câu chuyện bí mật của mình. Suốt đời tôi không bao giờ quên cử chỉ thân thiện của Manny đối với tôi.

Đến năm học mới, cha mẹ tôi lại không cho tôi chơi cùng các bạn hàng xóm vì lo ngại tôi sẽ mất tập trung trong việc học. Nhưng điều này không ngăn được Manny. Cậu ấy trèo lên cầu thang thoát hiểm của nhà tôi, còn tôi khóa cửa phòng mình và đứng bên cửa sổ để trò chuyện. Chúng tôi say sưa nói với nhau về mọi thứ. Có một người bạn tốt như Manny, cuộc sống của tôi trở nên vui vẻ hẳn. Manny đúng là người bạn đáng mến.

Một ngày nọ, chúng tôi cãi nhau rất kịch liệt về chuyện cậu ấy quăng đôi dép bẩn lên ba lô của tôi. Tôi không những đã xúc phạm mà còn bướng bỉnh không chấp nhận lời xin lỗi của Manny. Tôi không nghe điện thoại, không quan tâm đến tiếng gọi khẩn khoản của Manny khi cậu ấy đứng dưới đất gọi tên tôi. Một tuần sau, chúng tôi vẫn chưa làm lành với nhau.

Vào một hôm trời mưa xối xả, tôi nghe tiếng Manny dưới cửa sổ, hình như cậu ấy quyết tâm sửa chữa rạn nứt giữa chúng tôi.

Nhưng Manny càng quyết tâm, tôi càng hẹp hòi và không đoái hoài đến điều ấy. Cuối cùng trong cơn tuyệt vọng, Manny nói:

- Sheila ơi, ngày mai gia đình mình phải chuyển đi nơi khác. Mình muốn gặp cậu lần cuối.

Tôi cho rằng cậu ấy đang lừa phỉnh mình. Làm sao gia đình cậu ấy lại chuyển đi đột ngột như thế được? Tôi chưa bao giờ nghe Manny nói với về chuyện này nên thân nhiên tự nhiên: "Cậu nói dối giỏi lắm Manny!" rồi mạnh tay đóng sầm cửa sổ.

Một thời gian sau, khi lòng tự ái dịu lại, tôi đi tìm Manny. Khi đó, tôi mới biết điều cậu ấy nói là sự thật. Tôi cảm thấy hụt hẫng và hối hận vô cùng. Tôi không biết Manny hiện giờ ở đâu, và cũng không biết số điện thoại của gia đình cậu ấy, cứ như thể Manny đã biến mất không lưu lại dấu vết gì cả. Vì sự ngoan cố, tự ái ngớ ngẩn của mình, tôi đã đánh mất người bạn mà tôi quý nhất. Tôi không bao giờ tha thứ cho mình, và luôn cầu mong có một cơ hội để gặp lại Manny.

Mười năm sau, tôi kết hôn và chuyển đến sống tại Florida. Mặc dù đã lập gia đình, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn tôi luôn có một nỗi buồn ray rứt về tình bạn ở thành phố Queens êm đềm.

Bây giờ, tôi làm việc cho một công ty bảo hiểm và thường xuyên sử dụng máy vi tính.

Công việc cũng khá căng thẳng nên để giảm stress, tôi vẫn thường trò chuyện với những người bạn trên mạng Internet. Tôi lấy một biệt danh, và thường hỏi với người giao lưu:

- Bạn có từng sống ở thành phố Queens không?

Câu trả lời của họ luôn làm tôi thất vọng. Cho đến một hôm, một ai đó trên mạng trả lời: "Hồi nhỏ tôi từng sống ở thành phố Queens". Tôi vui mừng gặp được người đồng hương, nên hỏi:

- Bạn ở quận nào trong thành phố Queens?

Người đó trả lời:

- Khu phố Astoria.

Tôi phản kích:

- Thật trùng hợp! Mình cũng đã sống ở khu phố Astoria. Tên bạn là gì?

Suy nghĩ một lúc, người đó trả lời:

- Tên thật của tôi là Manny.

Tìm tôi đập mạnh, ngón tay tôi thoăn thoắt gõ bàn phím:

- Mình cũng có một người bạn tên là Manny. Tên mình là Sheila.

Ngay lập tức, một dòng chữ hiện trên màn hình:

- Tôi cũng có quen một người tên là Sheila.

Tôi không tin vào mắt mình, "Chẳng lẽ là cậu ta?" - Tôi nghĩ thầm và không kiềm chế được, tôi hỏi: "Có khi nào tên anh là Manny Rivera không?".

Liên sau đó, anh ta viết: "Ôi! Sheila ơi! Mình đây! Mình đã mong gặp cậu biết bao!"

Sau đó chúng tôi còn "kiểm tra" nhau bằng cách gọi lại những kỷ niệm mà chỉ có hai chúng tôi biết. Tôi và Manny vui mừng được gặp lại nhau sau hơn mười năm xa cách. Lời cầu nguyện của tôi đã trở thành sự thật, và cho đến bây giờ tôi vẫn quý trọng tình bạn mà cậu ấy đã dành cho tôi. Sau mười năm và cách xa 1.200 dặm, chúng tôi lại tìm được nhau bằng những cái tên giả trên Internet. Cuộc hội ngộ của chúng tôi đúng là một điều kỳ diệu trong cuộc sống.

- Nhã Khanh

Theo Small Miracles for Friendship

Món quà của cha

Anh sắp tốt nghiệp đại học.

Đã từ lâu, anh mơ ước trong ngày nhận bằng tốt nghiệp, cha anh sẽ tặng cho anh một chiếc xe hơi thể thao tuyệt đẹp. Anh biết cha mình giàu có nhưng vẫn muốn dạy con theo nếp sống giản dị; và từ bé, anh chỉ được cha tặng những món quà tương xứng với thành quả mà anh đạt được. Nhưng lần này, anh tốt nghiệp đại học, đã trưởng thành và anh nghĩ mình xứng đáng nhận được món quà anh hằng khao khát. Anh cũng đã nói với cha về mơ ước đó và tin rằng ông sẽ đáp ứng nguyện vọng tha thiết của anh.

Ngày tốt nghiệp đã đến, anh náo nức chờ đợi... Vào buổi sáng hôm đó, cha anh gọi anh vào phòng ông và nói:

- Con trai, ta rất tự hào về con! - Ánh mắt ông nhìn anh trù mến, rồi trao cho anh một hộp quà được gói rất trang trọng.

Mừng thầm trong lòng, anh mở hộp quà ra và thấy một quyển sách được bọc bằng vải da có tên anh được mạ vàng. Anh thất vọng nói với cha:

- Tại sao? Tại sao cha không chọn món quà khác cho con trong ngày trọng đại này? Cha chỉ có thể tặng con một quyển sách này thôi sao? Con không cần như vậy! Con sẽ tự lo cho mình. Anh nói rồi quay người bước ra khỏi phòng, không để ông kịp nói câu nào. Về đến phòng mình, anh tức giận vứt quyển sách của cha tặng vào góc phòng và thu dọn đồ đạc ra đi, quyết chí lập nghiệp.

... Nhiều năm sau, anh đã là một doanh nhân thành đạt. Anh mua cho mình một ngôi nhà khang trang, một chiếc xe hơi tuyệt đẹp và rất nhiều thứ khác. Anh cũng đã có gia đình, có một đứa con trai và anh đã hiểu phần nào cách dạy con của cha anh ngày xưa. Một vài lần, anh định quay về gặp cha nhưng bận bịu công việc, anh vẫn lần lữa chưa thực hiện được.

Đến một hôm, anh nhận được điện báo, cha anh đã qua đời và

trao toàn bộ tài sản của ông cho anh trong di chúc. Anh phải trở về ngay để nhận thừa kế.

Khi bước vào ngôi nhà thân thuộc của cha, anh cảm thấy ân hận trong lòng. Đứng trong căn phòng của cha, anh như nhìn thấy bóng dáng cha mình già nua, đơn độc nhưng vẫn cần mẫn trên bàn làm việc.

Bất chợt, anh nhìn thấy quyển sách mà cha anh đã tặng anh trước đây đang nằm trên bàn, giữa những tập hồ sơ quan trọng mà cha anh dùng hàng ngày. Nó vẫn còn y nguyên như khi anh vứt nó vào góc phòng mình. Nước mắt anh chảy dài trên má, anh lật giở từng trang sách, và bỗng có một vật rơi ra... Một chiếc chìa khóa! Kèm theo là một tấm danh thiếp ghi tên người chủ cửa hiệu bán xe hơi, nơi có bán chiếc xe thể thao mà anh từng mơ ước. Mặt sau của tấm danh thiếp ghi ngày tốt nghiệp của anh và dòng chữ: "Đã trả tiền đủ."

- Tuấn Phong

Theo Internet

Cánh diều tự do

Ánh nắng nhẹ dịu dàng cùng làn gió mát mùa xuân vẫn không đủ làm cho tôi thanh thản.

Tôi dạo bước trên đồi, lòng rối bời trước những suy tư ngổn ngang.

Mãi suy nghĩ, tôi không nhận ra tiếng sáo từ không trung vọng xuống. Tôi ngẩng đầu lên và trông thấy thật nhiều cánh diều đầy màu sắc bay lượn trên bầu trời. Trông chúng giống như đàn bướm khổng lồ bay rục rờ trong ánh nắng mùa xuân.

Tôi ngả mình xuống bãi cỏ mềm êm ái, đắm chìm vào hương cỏ thơm dịu mát, vừa lắng tai nghe tiếng sáo du dương vừa thả hồn vào những cánh diều vi vu trong gió. Ngắm những cánh diều bay, tôi chợt cảm thấy mình thật bé nhỏ. Trên bầu trời xanh, những cánh diều tung tăng uồn lượn trong không gian bao la vô tận. Có đôi khi, chúng rất ngoan ngoãn nhu mì, nhẹ nhàng chao mình trong không trung. Nhưng thỉnh thoảng, chúng bay vút lên cao, mạnh mẽ như đang hét lên sung sướng khi được tự do bay cùng với gió.

Bỗng một cánh diều can đảm bứt khỏi sợi dây và bắt đầu thực hiện một cuộc phiêu lưu kỳ thú. Nó nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của bạn bè, và được gió đưa đi thật xa, thật xa... cho đến khi chạm tới đường chân trời.

Tôi tự hỏi, liệu mình có được như cánh diều nhỏ bé ấy không? Tôi có thể vươn tới và dám vượt qua khó khăn để đạt được những điều tốt đẹp trong cuộc sống không?...

Tôi không muốn khi gặp khó khăn thì đổ lỗi cho hoàn cảnh. Tôi không muốn lệ thuộc quá nhiều vào những lời mòn cũ kỹ như những cánh diều không bao giờ dám bứt mình ra khỏi sợi dây để vươn tới một tầm cao mới. Tôi không sợ sự thay đổi, sự khó khăn trong điều kiện mới!

Chúng ta luôn có một sức mạnh tiềm ẩn bên trong tâm hồn

mình. Hãy sử dụng sức mạnh tiềm ẩn ấy! Hãy can đảm vượt qua những tầm cao thử thách của cuộc đời và đón nhận những điều tuyệt vời ở phía trước. Trời đã về chiều, ánh nắng hoàng hôn đang lặn xuống chân đồi... Nhưng hành trình của cuộc sống vẫn vô tận, và luôn khởi đầu từ một buổi ban mai tinh khiết.

- Như Quỳnh

Theo *Inspiration Stories*

“Khó khăn, nghịch cảnh giống như tá nệm, khi ở trên chúng bạn cảm thấy thoải mái và khoan khoái - còn ở dưới, bạn sẽ bị chúng làm cho ngộp thở.”

- Khuyết danh -

Lần sinh nhật đầu tiên

Tôi dạy học ở một trường mẫu giáo tại Oakland, thuộc bang California, Mỹ. Tôi rất thích công việc của mình, mặc dù công việc này không hề đơn giản.

Sáng thứ hai, sau tiết học nhạc, tôi dạy cho các em cách xem lịch, và nhắc các em rằng thứ Sáu tuần này là sinh nhật của hai bạn Juan và Cynthia.

Tôi có một quyển sổ ghi ngày sinh của tất cả học sinh để không bỏ quên một sinh nhật nào. Tôi muốn các em biết rằng, đó là một ngày quan trọng đánh dấu một tuổi mới, đem lại sự trưởng thành và sự ngoan ngoãn hơn trước. Điều này góp phần giúp các em biết tôn trọng bản thân mình hơn.

Thế nhưng đến cuối ngày thứ Năm, tôi vẫn chưa nghe Juan và Cynthia nhắc gì về kế hoạch tổ chức sinh nhật của mình. Thường sinh nhật của các em khác trong lớp, ba mẹ của chúng đều đến bàn bạc trước với tôi. Không thể đợi được nữa, tôi hỏi hai em: "Bố mẹ của hai con sẽ tổ chức sinh nhật tại lớp cho các con chứ?".

Đáp lại lời tôi, cả hai chỉ im lặng buồn bã. Tôi biết gia đình của Juan và Cynthia khá khó khăn, có thể cha mẹ các em vì mãi lo việc mưu sinh mà quên sinh nhật của con mình. Tôi quyết định sáng mai trên đường đến trường sẽ ghé mua một chiếc bánh kem sinh nhật cho cả hai đứa.

Đứng trước quầy bán bánh, bỗng nhiên trong đầu tôi xuất hiện những suy nghĩ: "Tại sao mình phải lo lắng những chuyện này thế nhỉ? Đây là trách nhiệm của bố mẹ chúng mà?" Nhưng một suy nghĩ khác cắt ngang: "Không, mình không đành lòng khi nhìn thấy sinh nhật của Juan và Cynthia không có bánh và nến như các bạn khác, nhất là với những đứa trẻ không may mắn như chúng".

Chọn lựa mãi cuối cùng tôi cũng mua được hai chiếc bánh cỡ trung và vội đến trường. Vẫn còn sớm để chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật, tôi hào hứng bày tiệc cho cả 20 đứa trẻ trong lớp.

Khi bọn trẻ bước vào lớp, khuôn mặt của Juan và Cynthia sáng bừng lên khi tôi vỗ tay chúc mừng: "Mừng sinh nhật Juan và Cynthia!".

Hai cô bé thấp nển và cầu nguyện trong lúc các bạn hát vang bài hát Happy Birthday cùng tiếng vỗ tay rộn rã.

Những đứa trẻ chia nhau từng miếng bánh nhỏ, ăn một cách vui vẻ và ngon lành. Gương mặt Juan và Cynthia rạng rỡ và tự hào. Khi buổi tiệc kết thúc, Juan và Cynthia đến bên tôi. Juan ngập ngừng nói:

- Cô ơi, hôm nay là lần đầu tiên con được tổ chức sinh nhật! Con cảm ơn cô!

Còn Cynthia nói:

- Vậy là con đã có một buổi tiệc sinh nhật như con mong ước rồi ! Con cảm ơn cô.

Nói rồi hai cô bé nhảy chân sáo theo các bạn khác ra sân chơi, mà không biết tôi đang rất xúc động.

Nhận hai lời cảm ơn trong một ngày, thật là một điều tuyệt diệu, nhưng hạnh phúc hơn cả đối với tôi là niềm vui của Juan và Cynthia trong bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của mình. Nếu sáng nay, tôi không nghe theo những lời trái tim mách bảo, chắc chắn tôi sẽ ân hận vô cùng!

- Hoa Phượng

Theo Internet

Quả bóng in hình nàng tiên cá

Rhonda Gill lặng người khi nghe tiếng gọi bố trong cơn mơ của bé Desiree - cô con gái mới lên 4 tuổi của chị. Chồng chị - anh Ken Gill - đã mất hơn bốn tháng nay, nhưng cô bé vẫn không quen được với điều đó mà thường hỏi chị:

- Mẹ ơi! Bố con đi làm sắp về chưa?

Thậm chí Desiree còn giả vờ gọi điện thoại và nói chuyện với bố rằng: "Bố ơi! Con nhớ bố lắm, bố về nhanh với con nhé."

Đối với chị, cái chết của chồng đã là nỗi mất mát quá lớn, nhưng chứng kiến nỗi đau mất cha của con gái càng khiến chị tan nát trái tim. Chị gằn như tuyệt vọng và bất lực.

... Ken Gill và Rhonda sinh ra và lớn lên tại thành phố California, Mỹ. Họ gặp nhau và yêu nhau khi chị chỉ mới 18 tuổi. Hơn một năm sau đám cưới, chị sinh bé Desiree. Ken là một người đàn ông dịu dàng, chu đáo và luôn được mọi người yêu mến. Anh thường tự hào: "Con gái Desiree là nguồn động viên lớn nhất của tôi", và qua ánh mắt của con gái, chị cũng hiểu rằng con bé rất yêu bố. Hai bố con thường cùng xem phim, chơi đu quay, đi câu cá và chơi đùa với nhau không biết chán.

Sau cái chết của chồng, Rhonda chuyển đến ở với mẹ mình - bà Trish Moore - tại Live Oak. Một đêm nọ, khi cả ba người ngồi ngắm những ngôi sao nhấp nháy trên thung lũng Sacramento, bà Trish kéo cô bé lại và chỉ một ngôi sao sáng nhất đang lấp lánh ở cuối chân trời, rồi nói:

- Cháu có thấy ngôi sao kia không? Đó chính là bố cháu đấy!

Nhiều đêm sau, Rhonda bất chợt tỉnh dậy và nhìn thấy Desiree ngồi bên cạnh cửa sổ, ngược nhìn bầu trời và khóc nức nở vì không tìm thấy ngôi sao của bố mình. Họ đưa cô bé đến gặp chuyên gia trị liệu tâm lý rất nhiều lần, nhưng vẫn không đem lại kết quả gì.

Vào ngày 8 tháng 11 năm 1993, ngày sinh nhật lần thứ 29 của

Ken, Desiree hỏi bà ngoại:

- Làm thế nào con gửi thiệp sinh nhật cho bố con, hả bà?

Sau một thoáng suy nghĩ, bà Trish đáp: - Cháu có thể cột tấm thiệp vào bong bóng và thả nó bay lên bầu trời. Cháu thấy làm cách này có được không?

Đôi mắt của Desiree ánh lên niềm vui khi nghĩ rằng bố sẽ nhận quà và trả lời thư cho mình. Trên đường đến nghĩa trang, Desiree nhờ mẹ dẫn đi mua bong bóng. Trong số những quả bóng bạc căng phồng, cô bé quyết định lấy quả bóng có dòng chữ "Chúc mừng sinh nhật bố" có hình nàng tiên cá trong phim hoạt hình mà Desiree thường xem với bố.

Hôm đó là một ngày nắng đẹp, gió nhẹ và bầu trời trong xanh cao vút, cô bé đọc to để nhờ bà viết: "Mừng sinh nhật bố. Con yêu bố và nhớ bố lắm. Con hy vọng bố sẽ nhận được tấm thiệp này và trả lời vào ngày sinh nhật tới của con".

Bà Trish cũng đề tên và địa chỉ của mình trên tấm thiệp đó, cho vào túi nhựa và cột vào quả bóng, rồi đưa Desiree thả lên bầu trời.

Họ đứng nhìn quả bóng bay cao mãi cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ xíu, rồi chậm rãi quay về. Bỗng nhiên, họ nghe giọng của Desiree đầy phấn khích:

- Mẹ và bà có thấy gì không? Con thấy bố nhoài người xuống để bắt lấy quả bóng đấy. Con nghĩ bố đang đọc thư và viết thư cho con đấy.

... Cách nước Mỹ hơn ba nghìn dặm, ở phía Đông Canada, ông Wade MacKinnon - sống tại thị trấn Mermaid - chuẩn bị đồ đạc đi săn. Nhưng thay vì đến vùng cửa sông như thường lệ, hôm đó bỗng nhiên ông lái xe đến hồ Nàng Tiên Cá. Bỗng qua một đoạn đi bộ, ông chợt chú ý đến một vật đang treo lơ lửng trên bụi cây dại. Ông tò mò đến gần và nhận ra đó là một quả bóng bạc có in hình nàng tiên cá, bên dưới có tấm thiệp được bọc cẩn thận.

Ông nhét quả bóng và túi nhựa vào cái túi vải lớn của mình, rồi tiếp tục chuyến đi săn. Chiều về đến nhà, ông đưa túi nhựa cho vợ -

bà Donna.

Bà ngạc nhiên mở ra và đọc to: "Ngày 8 tháng 11 năm 1993... Chúc mừng sinh nhật bố...". Vừa nghe xong, ông MacKinnon sững sốt kêu lên:

- Hôm nay là ngày 12 tháng 11. Quả bóng này đã bay đến tận đây trong bốn ngày đường. Điều này thật kỳ lạ!

Ông nói với vợ sẽ hỏi âm cho cô bé Desiree ấy, nhưng bà Donna xúc động nói:

- Có lẽ mình không nên gợi lại nỗi đau buồn cho cô bé. Tội nghiệp, cô bé còn rất nhỏ nhưng đã chịu một nỗi mất mát quá lớn.

Ông MacKinnon cắt tấm thiệp vào ngăn kéo, và đem quả bóng cột ngoài lan can của phòng khách. Mỗi lần nhìn thấy quả bóng, bà Donna bần khoăn nghĩ đến cô bé Desiree tội nghiệp.

Sáng hôm sau, bà Donna nói với chồng:

- Anh nói đúng, có lẽ anh nên viết thư an ủi cô bé Desiree đó.

Ông MacKinnon liền đến hiệu sách mua một cuốn truyện Nàng Tiên Cá và một tấm thiệp. Trên đây, ông ghi dòng chữ: "Gửi con gái yêu của bố! Bố chúc con sinh nhật thật vui vẻ. Mặc dù không có bố bên cạnh, nhưng con hãy luôn nhớ rằng bố yêu con rất nhiều". Bà Donna cũng viết sẵn một lá thư và bà gói tất cả thành một bưu phẩm thật đẹp rồi gửi đi vào ngày 3 tháng 1 năm 1994.

Vào buổi chiều ngày 19 tháng 1, gói bưu phẩm đặc biệt được chuyển đến; bà Trish nhìn địa chỉ gửi rất lạ và bần khoăn không biết ai đã gửi món quà này cho Desiree. Sau một hồi suy nghĩ cân nhắc, bà quyết định mở quà ra xem trước. Tấm lòng của một gia đình tốt bụng ở tận nước Canada dành cho Desiree làm bà xúc động rơi nước mắt. Bà đem gói bưu phẩm đặc biệt ấy đến phòng của Desiree:

- Desiree, đây là món quà mà bố cháu đã gửi cho cháu. Người của bưu điện mới chuyển đến nhà mình đây.

Chị Rhonda nhìn mẹ mình một cách khó hiểu, còn Desiree thán

nhiên nói:

- Con biết là bố sẽ gửi quà cho con mà. Ngoại đọc cho con nghe đi.

Bà Trish bắt đầu đọc lá thư:

"Bố chúc mừng sinh nhật con... Chúng ta nghĩ, chắc con đang thắc mắc cô chú là ai. Mọi việc bắt đầu vào tháng 11 khi chồng cô - chú MacKinnon đang đi săn. Con đoán xem chú ấy tìm thấy gì nào? Một quả bóng có in hình nàng tiên cá mà con gửi cho bố...". Bà Trish ngừng đọc khi nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài trên má bé Desiree. Chờ một lúc, bà đọc tiếp: "...Trên thiên đường không có cửa hàng, nên bố con muốn nhờ ai đó mua quà dùm bố. Cô nghĩ bố con đã chọn cô chú vì cô chú sống tại một thị trấn mang tên "Nàng tiên cá". Cô biết bố con rất mong con được hạnh phúc và không buồn rầu nữa. Vì dù bố đang ở một nơi rất xa, nhưng bố sẽ luôn dõi theo con và yêu thương con. Gia đình MacKinnon".

Nghe xong, cô bé lau nước mắt và vui vẻ nói: - Con biết mà, bố sẽ không quên con đâu!

Hai người phụ nữ nhìn nhau và cố gạt nước mắt. Bà Trish bắt đầu đọc câu chuyện Nàng Tiên Cá trong cuốn sách mà gia đình MacKinnon gửi tặng. Kết thúc của câu chuyện này khác hẳn với kết thúc mà Desiree thường nghe bố kể. Trong câu chuyện trước, cuối cùng nàng tiên cá bé nhỏ sống hạnh phúc với chàng hoàng tử lịch lãm, nhưng với câu chuyện mới này thì nàng tiên cá chết, bởi vì mụ phù thủy độc ác lấy mất chiếc đuôi cá của nàng.

Bà Trish lo sợ câu chuyện này sẽ làm cháu ngoại mình buồn bã, nhưng không cô bé Desiree ôm chầm lấy bà và vui sướng nói lớn:

- Nàng tiên cá đã lên thiên đường rồi. Cô ấy đã gặp bố rồi, vì vậy mà bố gửi quyển sách này cho con, đúng không ngoại?

Không lâu sau đó, gia đình MacKinnon nhận được lá thư trong đó có đoạn: "Cám ơn anh chị rất nhiều, giấc mơ của con gái tôi đã trở thành hiện thực vào ngày 19 tháng 1 khi nhận được gói quà của anh chị."

Kể từ đó, gia đình MacKinnon và gia đình Gill thường xuyên gọi điện thoại cho nhau. Vào tháng ba năm đó, Rhonda, bà Trish và Desiree bay đến đất nước Canada để gặp gia đình MacKinnon.

Sau này, mỗi lần Desiree muốn trò chuyện với bố, cô bé lại gọi đến gia đình MacKinnon.

Chỉ cần vài phút trò chuyện là Desiree cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc. Chị Rhonda rất biết ơn gia đình MacKinnon, nhờ họ mà con chị lấy được niềm tin và vui vẻ. Chị hiểu rằng cuộc sống luôn tạo cơ hội cho mọi người chia sẻ nỗi đau với nhau. Có lẽ Ken đã chọn gia đình MacKinnon làm cầu nối giúp anh gửi gắm tình yêu thương đến con gái mình. Còn đối với Desiree, mặc dù bố đã mất đi, nhưng tình thương yêu của người cha vẫn luôn tồn tại trong tâm hồn của cô bé.

- Nhã Khanh

Theo *Small Miracles for Families*

Mục lục

Lời giới thiệu	2
Trái tim mang nhiều thương tích	4
Tiếng sấm và nỗi sợ	6
Niềm tin ông cho tôi	9
Mùa đông ấm áp	12
Điều kỳ diệu của tình yêu	15
Làm mẹ có vui không?	17
Vết chàm trên khuôn mặt	19
Ngày hôm nay đẹp nhất!	23
Nước mưa rơi xuống...	25
Chọn cách nhìn cuộc sống	27
Trái tim bất tử	29
Quãng đời đẹp nhất	32
Nghịch lý của cuộc sống	34
Chiếc bình vỡ	35
Hạnh phúc muộn màng	38
Ngọn lửa tình yêu	42
Hãy làm nên Hạnh Phúc	44
Tình yêu từ tấm ảnh	45
Vô giá	48
Thiên Đường	50
Thiên thần của mẹ	51
Bước ngoặt cuộc sống	53
Tình cha	55
Hạt giống ta gieo	57
Món quà đặc biệt	59
Niềm vui bất ngờ	61

Chậu cây xấu xí	63
Giai điệu huyền thoại	65
Điều kỳ diệu từ một nhà tù	68
Chiếc đàn piano màu gụ đỏ	70
Món quà cho người nhút nhát	72
Câu chuyện ở thành phố Queens	75
Món quà của cha	78
Cánh điều tự do	80
Lần sinh nhật đầu tiên	82
Quả bóng in hình nàng tiên cá	84